Miss A. Woudenberg,
845 Kalamazoo Ave., S.E.,
City.

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors— Rev. A. Cammenga, Rev P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XIV, No. 1. Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich. OCTOBER 1, 1937 Subscription Price, $2.00

MEDITATIE

Verzekerdheid Van Ons Kindschap

Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze, maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader! Dezelve Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn.

Rom. 8:15,16.

Wij zullen leven!

Er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn, voor ons, die door de wet des Geestes des levens in Christus Jezus zijn vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods!

En temidden van een wereld van zonde en dood, die ons van allen kant omringt, bedreigt en luide getuigt, dat wij zullen sterven, jubelen we, dat wij zullen leven, dat we erfgenamen zijn van eene eeuwige heerlijkheid!

Want immers wij zijn kinderen Gods!

Dat wij kinderen Gods zijn, is duidelijk uit het feit, dat we geleid worden door den Geest Gods, waar we door dien Geest de werkingen des lichaams dooden. We dragen dan ook het getuigenis van ons kindschap in het hart en op de lippen, want wij roepen: Abba Vader! En dit ons getuigenis heeft zijn diepe oorsprong niet in eigen hart, zoodat we ons iets zouden aanmatigen zonder eenigen grond; het heeft zijn vasten grond in het getuigenis des Geestes. Want de Geest, Dien we hebben ontvangen, is niet een geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze, maar Hij is de Geest der aanneming tot kinderen. En Hij, de Geest Zelf, getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn!

Daarom roepen we: Abba Vader!

Daarom geven we spontaan getuigenis, dat wij kinderen Gods zijn!

En daarom zullen we leven!

Want kinderen Gods kunnen niet sterven. Ze leven uit God en met Hem tot in eeuwigheid!

Ze zijn immers ook erfgenamen; erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus!

En 't eeuwige leven erven ze!

Abba Vader!

Zoo roepen wij!

In dat roepen komt spontaan tot uitdrukking, wat er leeft in het bewustzijn der geloovigen, dergenen, die in Christus Jezus zijn. Daarin geven ze getuigenis, dat hun geloovig, geheiligd bewustzijn dat van een kind is in betrekking tot God.

Een geliefde term was het geworden onder de geloovigen dier dagen, dit Abba Vader! In het oorspronkelijke is het eigenlijk eene herhaling van hetzelfde woord. Wie *Abba Vader* zei, sprak tweemaal het woord *Vader* uit, eerst in 't Chaldeeuwsch, daarna in 't Grieksch. We vinden den term in Markus 14:36, waar we hem hooren bezigen door den Heiland in de ure der diepe benauwdheid in den hof; hij wordt gebezigd in Gal. 4:6, waar we lezen, dat de Geest Zelf roept *Abba Vader;* en we treffen de uitdrukking hier aan, maar nu op de lippen der geloovigen. 't Was een geijkte term geworden, waarvan men bij 't gebruik niet meer gevoelde, dat het een herhaling was, iets dat niet zoo moeilijk te verstaan is in aanmerking genomen, dat de gemeente dier dagen bestond uit geroepenen uit Joden en Heidenen. En juist in de herhaling van hetzelfde woord kon men des te beter en sterker uitdrukking geven aan wat er in het hart leefde van 't kindschap Gods!

Abba Vader!

Wie dat roept geeft getuigenis, dat hij zich bewust is van de liefde Gods in Christus Jezus onzen Heere, van Zijne groote liefde tot ons. Want Hij heeft ons liefgehad en heeft ons Zijne liefde geopenbaard in het aangezicht van onzen Heiland, in Zijn kruis en opstanding uit de dooden, zoodat wij de verlossing hebben

in Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden. Hoe toch zouden wij *Abba Vader* durven roepen tot God, die waarlijk GOD is, tenzij dan dat we in onze harten van Zijne liefde tot ons overtuigd waren? En hoe zouden we van Zijne liefde ons bewust zijn zonder de vergeving der zonden deelachtig te zijn, wij, die van nature kinderen des toorns zijn en midden in den dood liggen? En hoe zouden we van vergeving kunnen spreken behalve in 't gezicht op die liefde Gods, die Hij heeft geopenbaard in Christus Jezus den Heere?

Abba Vader! Ik weet, dat Gij mij liefhebt met eene eeuwige liefde!

En ik vertrouw ook, dat Gij weet, dat ik U liefheb, dat ik, de broederen liefheb, dat het mijn innige begeerte is om Uwe geboden te bewaren!

Ook dit laatste ligt uitgedrukt in het roepen: Abba Vader!

Immers is Gods kind niet slechts kind door aanneming, zoodat hij de vergeving der zonden heeft en vertrouwt, dat God hem het recht van een kind gaf, in de positie van een kind plaatste; maar hij is ook werkelijk kind, uit God geboren, met een kinderleven, een kinderlijke liefde, een kinderlijke begeerte om Vader welbehagelijk te zijn, een kinderlijk vertrouwen, dat Hij ons met Christus alle dingen zal schenken. En wie Abba Vader roept, spreekt daarin niet slechts uit, dat hij zelf zich van deze liefde tot God, van deze kinderlijke begeerte om naar alle Zijne geboden te wandelen en van dit kinderlijk vertrouwen bewust is, maar dat hij zich spontaan verzekerd houdt, *dat God weet,* dat hij Hem liefheeft, Zijne kinderen bemint, Zijne geboden bewaart!

Abba Vader!

Gij weet alle dingen!

Mijne zonden en gebreken zijn voor u niet verborgen! Gij weet, dat ik dikwijls ontrouw ben, dat ik niet doe hetgeen ik wil, dikwijls doe wat ik haat; Gij kent ook de bewegingen der zonde in mij. Maar Gij weet ook, dat ik U liefheb, dat mijne zonden mij van harte leed zijn, dat alleen Uw vergeving in het bloed van mijne Heiland mij ruste geeft en blijdschap, dat ik gaarne wil verlost worden van het lichaam dezes doods, dat ik strijde den goeden strijd des geloofs en eene hartelijke begeerte ken om U welbehagelijk te zijn, dat ik haat degenen, die U haten en liefheb Uwe kinderen, die wandelen in het licht. . . .

Gij weet, dat ik U liefheb!

Zoo *roepen* wij!

Dit roepen stelt Gods Woord hier eenvoudig voor als een *feit.* We hebben hier immers geen vermaning of aanmoediging om het *Abba Vader* op onze lippen te nemen, maar eenvoudig een verklaring, dat het metterdaad alzoo is, dat degenen die in Christus Jezus zijn werkelijk aldus uitdrukking geven van hetgeen in hun bewustzijn leeft, dat er in hun hart dus wel waarlijk de overtuiging is, dat zij kinderen Gods zijn.

Wij roepen zoo!

Gods Woord is hier persoonlijk!

Hier toch baat geen voorwerpelijke verklaring, dat degenen, die in Christus Jezus zijn *Abba Vader* roepen. Alles hangt hier aan persoonlijke verzekerdheid, niet aan het zich verzekerd houden van eene algemeene waarheid. *Wij,* apostelen en gemeente, *wij* roepen *Abba Vader!*

Zoo staat het voor uw bewustzijn!

O, als ge eens opzettelijk stil staat om uzelven op dit punt te onderzoeken, om uzelven *af te vragen* of gij wel waarlijk Gods kind zijt, moogt ge misschien aarzelen om het antwoord te geven, zoudt ge misschien geneigd zijn om schouderophalend te twijfelen. . . .

Maar in 't spontane, onopzettelijke van uw leven, als niemand u vragen stelt, als ge ook uzelven niet opzettelijk onderzoekt, als ge alleen zijt met uw God in de binnenkamer, wat dan? . . . .

Dan valt ge op de knieën en roept: Abba Vader! vergeef mij mijne zonden om Uws naams wil?

Dan roept ge, ook temidden van zonden en ellenden: Abba Vader! ik zal U hartelijk liefhebben?

Dan komt er, in 't midden van ellenden, van nood en dood, de uitroep uit het hart: Abba Vader! red mij, want op U vertrouw ik!

Dan weet ge, dat Hij het weet: Uw volk is mijn volk!

Abba, lieve Vader!

Wij zijn kinderen Gods!

Daarvan is het roepen van Abba Vader het bewijs!

Want dit getuigenis, dat we in ons eigen bewustzijn vinden, kan nooit beschamen!

Beschamen zou dit getuigenis en ijdel zou dit roepen van Abba Vader zijn, indien het geen dieperen oorsprong had dan ons eigen hart, zoo we dit van onszelven zeiden, indien we onszelven slechts iets toeëigenden, dat ons toch van den Vader niet geschonken ware!

Doch hoe geheel anders is het, indien dit roepen van ons tot God de weerklank is in ons bewustzijn en van onze lippen van een spreken Gods tot ons!

En dit laatste is immers het geval!

Want wij hebben een Geest ontvangen. In de oude bedeeling was deze Geest nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was. O ja, ook toen was er een werking des Geestes, doch overmits de kinderen nog onder de dienstbaarheid der wet gesteld waren, werkte ook die Geest onder de wet. En wel deed de Geest ook toen de kinderen in de hope der vrijmaking leven, deed Hij hen in hope zien op de belofte, leidde Hij hen ook onder de wet naar tempel en altaar, naar offerande en priester, deed Hij hen door de profeten, die op de hooge bergtoppen hunner vergezichten iets zagen van het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheden daarna volgende van verre aanschouwden, door de schaduwen heen op de vervulling staren. . . .

Maar overal vervolgde hen de wet! . . . .

En ze zongen wel: Ik ben, o Heer, o ja, ik ben uw knecht! . . . .

Maar tot het vrije en blijde, spontane en ongehinderde: Abba Vader! kwam het niet!

Dat lag in de toekomst.

Maar toen de volheid des tijds kwam, zond God zijn Zoon, geworden uit eene vrouw, geworden onder de wet, opdat Hij de kinderen, die onder de wet waren, verlossen zou, verlossen ook van den geest der dienstbaarheid tot vreeze. En overmits zij toch eigenlijk geen dienstbaren, maar kinderen zijn, zond God den Geest Zijns Zoons in hunne harten, die roept: Abba Vader! Jezus is gekomen! Het einde, de vervulling der wet, is bereikt! Want Hij is gestorven om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking. In Hem hebben wij de aanneming tot kinderen! Uit Hem ontvingen wij ook den Geest der aanneming tot kinderen. Want Hij, onze Heere, is verhoogd en heeft de belofte des Heiligen Geestes ontvangen, en is de levendmakende Geest geworden, en heeft Zijn Geest in onze harten uitgestort om eeuwiglijk bij ons te blijven!

En door dien Geest roepen wij Abba Vader!

Want die Geest is de Geest der aanneming tot kinderen!

De aanneming tot kinderen is die vrije genadedaad Gods, waardoor Hij ons, die vreemdelingen zijn van nature, kinderen des duivels en des toorns, die op niets recht hebben, die der verdoemenis waardig zijn, Zijne kinderen noemt! Hij plaatst ons in de positie van kinderen, Hij geeft ons kinderrechten, Hij wil ons als kinderen behandelen, liefhebben, in Zijn huis doen wonen, aan Zijn hart vertroetelen, ons eeuwiglijk alle dingen schenken. Zoo nam Hij ons aan van eeuwigheid, vóór de grondlegging der wereld, ons kennende en verkiezende in Christus. Zoo realizeerde Hij de aanneming in 't kruis en de opstanding van onzen Heiland. Zoo schenkt Hij ons de genade dier aanneming, zoodat wij weten, dat Hij ons heeft liefgehad in het geloof door den Geest. Zoo laat hij straks die aanneming in eeuwige vervulling gaan, in de verlossing onzes lichaams, als Hij ons erfgenamen maakt van alle dingen!

En de Geest, Dien wij hebben ontvangen, is de Geest der aanneming tot kinderen!

Hij woont en leeft en werkt in de sfeer van die aanneming! Hij verlost van den geest der dienstbaarheid tot vreeze. Hij overtuigt ons, dat wij kinderen Gods zijn. Hij maakt ons ook tot kinderen.

Hij geeft ons een kinder-geest!

En door Hem roepen wij: Abba Vader!

Niet uit onszelven, dat ware ijdel!

Doch het roepen van Abba Vader, het bewustzijn, dat wij kinderen Gods zijn, is de vrucht van Gods eigen spreken in Christus tot ons!

Ons roepen is antwoord op Gods eigen sprake!

Waarlijk, wij zijn kinderen Gods!

Er is geen verdoemenis!

Wij zullen leven!

Ja, Gods getuigenis is grond van ons roepen!

Want de Geest Zelf getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods Zijn!

Dit laatste toch is eene verklaring van het onmiddelijk voorafgaande: wij roepen Abba Vader niet uit onszelven, maar door den Geest der aanneming tot kinderen, want het is die Geest Zelf, God Zelf door dien Geest, Die met onzen Geest getuigt, dat wij kinderen Gods zijn!

Door Hem roepen wij, want Hij getuigt met onzen geest.

Niet ons getuigenis is eerst, maar het getuigenis des Geestes, en ons roepen is weerklank van des Geestes spreken!

En dat getuigenis bestaat daarin, dat de Geest diep in onzen harten de persoonlijke verzekering werkt van onze aanneming tot kinderen. En het heeft tot inhoud: gij zijt kinderen Gods!

Alleen maar, die inhoud ontleent de Geest aan het Woord Gods!

Zeker, hier is mystiek des harten, doch geen valsche mystiek, die ons losrukt van het vaste Woord Gods, om ons toch ten slotte over te leveren aan eigen ervaring, aan de inspraak van eigen hart! Wie dit laatste wil, wie zoo laatdunkend neerziet op dat Woord, die "doode letter" en zich inbeeldt, dat de Geest ons het getuigenis van ons kindschap in het harte werkt buiten het Woord om, verstaat niet alleen het werk des Geestes niet, maar zit ook doorgaans in duisternis, dobbert op de baren van ongeloof en twijfel. Want feit is, dat de Geest juist nimmer werkt zonder het Woord. Hij spreekt niet van zichzelven, maar neemt het uit hetgeen van Christus is, om het den kinderen Gods te verkondigen.

En dan wel zóó, dat dit getuigenis des Geestes tot ons komt door *geheel* dat Woord.

Niet door een enkelen tekst, zooals anderen gaarne dit getuigenis voorstellen. Men meent dan dit getuigenis te hooren alleen dan, wanneer de Geest ons een zekeren tekst ingeeft. Men spreekt dan wel heel vroom, dat dit of dat woord, deze of gene tekst toen "tot ons kwam", en "toen mochten we een oogenblik staan in de rechtvaardigmaking" of "de zekerheid van eigen kindschap smaken". Doch ook op die wijze brengt ons de Geest niet het Woord. Neen, maar in geheel het Woord onderwijst Hij ons, geheel dat Woord past Hij persoonlijk aan ons toe; en hoe dichter we bij dat Woord leven, hoe rijker we worden in de kennis van Gods getuigenis in de Schrift, des te vaster zullen we worden in de verzekerdheid, dat wij kinderen Gods zijn.

En door den Geest roepen we dan Abba Vader!

En roemen: wij zullen leven!

Eeuwiglijk! H. H.

EDITORIALS

Over Correspondentie Met De Gereformeerde Kerken In Nederland

Zoo nu en dan gaan er in onze kerken stemmen op, die de wenschelijkheid uitspreken van samenwerking en correspondentie onzerzijds met de Gereformeerde Kerken in Nederland.

Het kan daarom zijn nut hebben over deze kwestie eenig licht te verspreiden.

Wat houdt zulke officieele correspondentie in? We hebben wel, sedert 1924 zeer veel contact en correspondentie met Nederland. Onze Standard Bearer telt vele wisselbladen onder de vele bladen, die in Nederland worden uitgegeven, hetgeen niet slechts wil zeggen, dat wij onzerzijds op de hoogte blijven met hetgeen er in de Nederlandsche Gereformeerde Kerken omgaat, maar ook, dat ons blad in het oude Vaderland wordt gelezen en men ons daar in den loop der laatste tien jaren veel beter heeft leeren kennen, dan eerst het geval was. Bovendien wordt de Standard Bearer ook buiten deze wisseling van bladen om in Nederland door meerderen gelezen. We hebben boeken en brochures naar Nederland verzonden, opdat een ieder voor zichzelven zou kunnen oordeelen over ons standpunt. En we hebben uit Nederland verschillende boeken en brochures ter recensie ontvangen en in ons blad besproken.

Er is dus reeds veel correspondentie geweest.

En daarvoor zijn we dankbaar. Daardoor is het mogelijk geworden, dat we volkomen op de hoogte bleven met de "meeningsverschillen", die er in de laatste jaren zijn ontstaan in de Gereformeerde Kerken van Nederland. En tevens mogen we ons vleien met de gedachte, dat vele vooroordeelen, die men tegen ons had in Nederland, zijn overwonnen.

Doch dit is nog geheel iets anders dan officieele correspondentie!

Wat houdt zulk eene correspondentie eigenlijk in? Waartoe zou zulk eene officieele correspondentie wederzijdsch verplichten? Wil ze alleen zeggen, dat de correspondeerende kerken over en weer afgevaardigden zenden naar hare respectieve synoden, om de groeten over te brengen en beleefdheidsvisites af te leggen? Of worden er door zulk eene correspondentie ook officieele banden gelegd? Worden er ook wederzijdsche verplichtingen aanvaard en voorrechten geschonken?

In de tweede plaats komt de vraag op of de Gereformeerde Kerken in Nederland bereid zijn om correspondentie met onze Kerken aan te knoopen. Het zou kunnen zijn, dat die Kerken het om verschillende redenen niet raadzaam achten om een band te leggen tusschen zich en ons.

In de derde plaats, ook indien men daartoe in Nederland bereid zou zijn, is het de vraag of het voor onze Kerken wenschelijk zou wezen, om zulk eene correspondentie aan te gaan. We waardeeren het contact, dat we thans hebben. En zeer gaarne zouden we nauwer verband willen zoeken, indien dit mogelijk is en de zaak des Heeren zou kunnen bevorderen. Maar dit laatste zou dan toch in elk geval moeten blijken. En daarom mag ook deze vraag wel onder de oogen gezien.

En eindelijk is het de vraag: welken weg zouden we moeten bewandelen om tot het aangaan van zulk eene correspondentie te komen?

Over deze vragen willen we trachten wat meer licht te verspreiden.

We zullen daarbij beginnen met onze lezers in te lichten over de voorstelling, die men zich in de Gereformeerde Kerken van Nederland heeft gevormd en over hetgeen men daar reeds heeft gedaan en nog doet in betrekking tot deze correspondentie met buitenlandsche kerken.

Op de laatst gehouden Synode der Gereformeerde Kerken in Nederland, vergaderd te Amsterdam, bracht Dr. G. Ch. Aalders rapport uit over deze kwestie namens "de deputaten voor de correspondentie met buitenlandsche kerken". Gaarne zouden we het geheele rapport hier afdrukken, doch daar het tamelijk breed is en al te veel ruimte zou eischen, zullen we ons beperken tot enkele gedeelten.

De volgende opinie van Dr. Bavinck wordt in het rapport weergegeven:

> "In de *Stemmen voor Waarheid en Vrede* over het Concilie van Toronto schrijvend, vatte Bavinck den indruk van zijn Amerikaansche reis aldus samen: 'Als men op reis gaat met de gedachte, dat het nergens zoo goed is als in eigen kring en in eigen kerk, en dezen maatstaf aanlegt aan al wat men elders ziet en hoort, dan moet men beter thuis te blijven en lid te worden van de *society of mutual admiration*. Reizen is daarom zoo nuttig, wijl het onzen gezichtskring niet alleen verruimt, maar ook de genegenheden van ons hart zoo uitbreidt en zooveel ons kennen, waardeeren en liefhebben doet. Dan wordt deze overtuiging de onze, dat God meer dan eenen zegen heeft en dat Hij ook elders werkt op eigene wijze en in verschillende vormen. En indien we waarlijk gelooven aan de Katholiciteit van Christendom en Kerk erkennen wij te volle het recht, dat beide elders in een gedaante optreden, die afwijkt van die in ons eigen land. Zoo toch wordt in den rijkdom der verscheidenheid het echte universalisme van het koninkrijk der hemelen openbaar. De Gereformeerden hebben dit in beginselsteeds aanvaard. In ruimte van hart hebben zij bij Roomsche, Lutheraan en Anabaptist niet achtergestaan. Binnen eigen kring hebben zij de

verschillende nationale vormen van belijdenis en kerkenrichting geëerbiedigd. En meer dan eenige tijd roept onze eeuw ons op, om op deze lijn voort te gaan en de gemeenschap te onderhouden met alle heiligen, opdat wij met hen iets verstaan van de diepte en hoogte, de lengte en breedte van de liefde van Christus, welke de kennis te boven gaat. Op bescheiden wijze en in den kring der Gereformeerde Kerken, tracht de Alliantie die gedachten te verwezenlijken. Of zij dat ideaal bereiken zal? Zonder twijfel zal zij vroeger of later met ernstige bezwaren, met diepgaande vraagstukken in eigen boezem te worstelen hebben. Misschien is ook het ideaal zelf te hoog en te grootsch, om thans reeds voor verwezenlijking vatbaar te zijn. Maar de gedachte van een band en gemeenschap van alle Gereformeerde Kerken blijft schoon en heerlijk. En reeds daarom heeft deze Alliantie aanspraak op onze belangstelling en sympathie".

Bovenstaande schreef Dr. Bavinck in verband met zijn bezoek aan het concilie van de *Alliance of Reformed Churches holding the Presbyterian Faith*, dat destijds (Sept. 1892) te Toronto, Canada, vergaderde. Vele onzer ouderen herinneren het zich, dat de professoren Dr. Bavinck en Wielenga toen een bezoek aan de Gereformeerden in Amerika hebben gebracht. Op die reis hadden ze van de Synode der Gereformeerde Kerken in Nederland introductie-brieven medegekregen aan de Gereformeerde Kerken alhier en ook het recht ontvangen om als afgevaardigden deel te nemen aan de vergaderingen van bovengenoemd concilie. De professoren brachten van hun bezoek aan dit concilie verslag uit op de Synode te Dordt, 1893. Ze rapporteerden, dat de Alliantie zeer ruim was in het opnemen van Gereformeerde Kerken. Ook die Presbyterische Kerken die de Westminster Confession in Arminiaanschen zin gewijzigd hadden, hadden toelating en werden erkend. Wie dit in aanmerking neemt, zal zeker in hetgeen we boven aanhaalden wel den breeden en eenigszins irenischen geest van Dr. Bavinck herkennen en op hetgeen hij schreef wel iets af te dingen hebben. Zóó zullen we in geen geval de "pluriformiteit" van "Christendom en Kerk" mogen opvatten, dat ook correspondentie mogelijk wordt en warm wordt aanbevolen met hen, die de Gereformeerde Belijdenis in Arminiaanschen zin verkrachten. Door zulk eene correspondentie dienen we de zaak des Heeren zeker niet.

Van belang is voorts wat we in het rapport der deputaten voor correspondentie met buitenlandsche kerken lezen over hetgeen Dr. Kuyper te zeggen had over deze kwestie terstond na de Synode te Dordt, 1893. We halen aan:

"Na afloop van de Dordtsche Synode wees Dr. Kuyper in *De Heraut* er op, dat de correspondentie met de Buitenlandsche Kerken ditmaal zeer de aandacht had getrokken, omdat al meer de vraag rees, welke gedragslijn hierbij te volgen zij, welke beteekenis aan zulk eene correspondentie toe te kennen, hoever ze gaan kan, en tot wat minimale zwakheid ze kan zinken. Ook, welke de rechten en plichten zijn, die er uit kunnen worden afgeleid. Zoo kwam o.m. de vraag op: Hebt ge Confessioneele *graden* van Correspondentie, zoodat ge b.v. Correspondentie in den engsten zin en met volle rechten alleen onderhoudt met kerken die in confessie en kerkordening en tucht geheel met u eenstemmig zijn, en daarentegen kerken, die slechts in *hoofdzaak* meegaan of ook beslist *afwijken*, op heel anderen voet bejegent? Zoo gevoelde men, hoe schier op elk punt in den chaos orde en regel moest komen. 'In twee punten werkt zulk eene correspondentie op onze kerken in: 1o. door de erkenning van de ambten, en 2o. door de erkenning van de attestatiën. Juist daarom echter dient vastgesteld, welke waarde heur ambt en attestatie heeft. Deputaten voor deze aangelegenheid zien zich dus, ook na hetgeen deze Synode bepaalde, een verre van gemakkelijke taak opgelegd, waarin het uiterste der kieschheid om den zoen roept met kloeke vastberadenheid op het stuk van beginselen. Onze Correspondentie moet blijven staan *onder de hoede Gods* en *in zijn naam* geoefend worden. Misleiding en onwaarachtigheid in woorden moet daarvan worden uitgesloten. We moeten staan en spreken kunnen in de overtuiging, dat het Christus zelf is, die ons en deze kerken met de koorde eener heilige gemeenschap omsnoert".

Zoo schreef ook Ds. H. Beuker destijds in *De Vrije Kerk* (we halen nogmaals uit het bovengenoemd rapport aan:

"De Gereformeerde Kerken in Nederland dienen noodzakelijk hare correspondentie met andere, vooral buitenlandsche Kerken, te regelen. Deze moet niet van het toeval of van den wil of onwil van een of ander woordvoerder afhangen, maar op vasten voet geregeld worden. Kerken, die in belijdenis en kerkregeering met haar overeenstemmen en den ernstigen wil toonen om deze beide ook te handhaven en in toepassing te brengen, kunnen met haar in heusche correspondentie staan. Met zulke kerken kunnen attesten gewisseld worden. Maar kerken, die in de hoofdpunten der leer afwijken, of ook die haar eigen standaards als doode monumenten in de kist ter ruste hebben gelegd, om er als

't noodig is mede te pronken, maar haar in te praktijk straffeloos laten overtreden en zelve overtreden, kunnen niet als zusterkerken worden behandeld. Ook hier heet het: 'Daar men mee verkeert wordt men mee geëerd'. En van de kerken geldt, zoowel als van de personen: 'Zeg mij, wie uwe vrienden zijn, en ik zal u zeggen, wie gij zijt'. Bij al den nadruk, dien men moge willen leggen op de *katholiciteit* der Kerk mag men hare *solidariteit* niet uit het oog verliezen. De eerste brengt juist de laatste mee".

We hopen deze bespreking D. V. te vervolgen. Reeds uit bovenstaande echter mag blijken, dat de kwestie van "heusche" correspondentie met de Gereformeerde Kerken in Nederland nog zoo eenvoudig niet is als velen meenen. Hier liggen allerlei vragen, die wel overwogen moeten worden. H. H.

Een Hel Met Twee Menschen En De Gemeene Gratie

Ik meen, dat het hiervolgend artikel, dat van de hand van Dr. K. Schilder verscheen in *De Reformatie,* onzen lezers wel belang zal inboezemen. We nemen het daarom in zijn geheel over:

DE VERGELIJKING IN DE GEMEENE-GRATIE-LEER (II).

Hetgeen we in ons vorig artikel op het oog hadden, is het feit, dat herhaalde malen in de gegeven theorieën inzake de gemeene gratie de wereld, die er nu is, vergeleken wordt met wat er zou zijn geweest, *indien* God dadelijk na de eerste zonde de volle straf *zou* hebben doen intreden. Of ook: de wereld, die we nu "hebben" waarin we op dit oogenblik verkeeren en werken, wordt dan (nog al stout) "vergeleken" met de verblijfplaats, die we vanwege den zondeval verdiend hadden, en met den daarmee overeenkomenden toestand van eeuwige verlorenheid. En dan is de uitkomst der vergelijking, dat de wereld-van-vandaag nog al "meevalt"; dat ze veel heerlijks heeft, hetwelk in het oord van den eeuwigen dood volmaakt ondenkbaar is.

Niemand zal durven zeggen, dat hiermee de argumentatie voor de leer der gemeene gratie uitgeput is; en daarom zal ook wel niemand zich diets maken, dat eventueele ontzenuwing van deze redeneering meteen het fundament der populaire gemeene-gratie-theoremen heeft weggenomen. Zoo eenvoudig zijn de dingen niet.

Toch is deze manier van redeneering zeer bekend; en ze beheerscht voor een groote gedeelte de in omloop zijnde concepten van gemeene-gratie-theorieën.

Nu is het al dadelijk een zwakke plek in heel dezen redeneering, dat men hier zoo sterk met onderstellingen en met conditioneele zinnen werkt. Indien de dingen zoo en zoo geloopen waren, dan zou daarvan dit en dat het gevolg geweest zijn. . . . (modus irrealis).

Nu zou ik niet graag al zulk redeneeren en concludeeren over onderstelde gevolgen van onderstelde oorzaken in den ban willen doen. In veel gevallen heeft men voor zulke conditioneele zinnen genoegzamen grond.

Maar wie zich er aan waagt, moet ook zeker zijn, dat hij geen fouten maakt. Hij mag geen wezenlijke elementen, die zijn vraagstuk beheerschen, buiten beschouwing laten. Doet hij dat toch, dan verwijdert hij in elken volgenden volzin zich al verder van de werkelijkheid, en bouwt voort op zandgrond.

Dit is dan ook in dit verband meermalen het geval gebleken. Vooral, indien met het gemeene-gratie-"dogma" aldus construeerde.

Twee fouten springen al dadelijk in het oog.

a. men gaat willekeurig te werk in zijn vergelijking;

b. men begrenst het probleem, brengt het onder een al te nauw gezichtspunt.

---

ad a. Wat het eerste betreft: al zulk vergelijken van deze onze wereld, met de "wereld" (?), die er geweest zou zijn, indien God dadelijk gestraft had, is zeer willekeurig.

Want, neem eens even aan, dat er zoo iets als een "wereld" geweest zou zijn, indien God dadelijk het uiterste der straf, den "tweeden dood" had laten optreden, geeft mij dit dan het recht, mijn-wereld-van-nu te vergelijken met die onderstelde wereld-van-alsdan, om daarna te concludeeren, dat de wereld-van-nu nog al "meevalt", en om dan verder dit "meevallen" te verklaren uit een wilsbeschikking Gods, die ik "gratie" of "genade" noemen

kan? Als ik n.l. strikt gesproken wil hebben?

O neen.

Want, indien ik de wereld-van-hier-en-nu mag meten aan een onderstelde "wereld"-van-ginds-en-straks, waarom zou ik dan niet even lief, zoo niet veel liever, de wereld, waarin ik leef, vergelijken met b.v. de nieuwe aarde, waarin gerechtigheid woont? Waarom zou ik wel met een "hel", die er heden zou geweest zijn, en niet met den "hemel", die er straks zeker zal zijn, vergelijken?

Doe ik dit laatste, dan komen de zaken al dadelijk heel anders te staan. Kreeg ik eerst den indruk, dat deze onze wereld nog al "meevalt", ik krijg dan ineens het gevoel, dat ze heel erg "tegenvalt". Op die hypothetische hel (die er zou geweest zijn) heeft de wereld van vandaag veel "voor". Maar bij het komende, niet hypothetische vrederijk staat ze heel erg ten achter. Eerst kwam over mij een gevoel van "opluchting": de vloek bleek getemperd, de mensch der zonde weerhouden, het beest bedwongen, de zondeloop vertraagt. Maar daarna overkwam me een gevoel van "verschrikking": ook de zegen is getemperd, ook de Zoon des menschen is weerhouden, ook de Geest is in Zijn vaart beteugeld, ook de genadeloop, de kracht der wedergeboorte, de opstanding van den nieuwen mensch ondergaat een wet van retardatie. Want dat er zoo iets als wedergeboorte, nieuw leven, een nieuwe mensch is, dat weet ik uit diezelfde Schrift, die mij leerde gelooven aan hemel en aan hel.

Mijn vergelijking van de werkelijke wereld met den hypothetischen toestand van straf, indien. . . . en wat dan verder volgt, laat me dus nu in den steek, als 't er op aan komt, de wereld van nu afdoende te qualificeeren. Geplaatst tegenover een hypothetischen toestand die er nooit gekomen is, en beschouwd voor het onderstelde geval, dat God *zou* gewild hebben wat Hij niet gewild heeft, 'valt' ze 'mee'. Maar vergeleken met den toestand, die eenmaal zeker komen zal, en beschouwd in het licht van de rechtvaardigende offerand van Christus, die God wel waarlijk heeft gewild, "valt" ze "tegen". Wat is het nu? Zoet of bitter? Gemeene gratie of een gemeen oordeel? Retardatie van den vloek, dan wel van den zegen?

De zekerheid ontvalt me; ik leer hier met aanhalingsteekens werken. Ze zijn vermoeiend, maar wijs, en voorzichtig, en eerlijk, zoolang men niet wijzer wezen wil, dan men is. Ik zet nu het woord gratie tusschen aanhalingsteekens, en het woord oordeel eveneens. "Gemeene gratie". "Gemeen oordeel". En a van b niet te scheiden.

Hoe komt dat, dat ik hier tot het bescheidenheidsgebaar van die aanhalingsteekens op dit punt der redeneering komen moest?

Het komt hiervan, dat ik niet meer wist, of ik het recht had, van "gratie", en van "oordeel" te spreken, als ik de woorden strikt nam.

Want toen ik eenmaal zoo ver was, dat ik me zelf ging wantrouwen, omdat mijn eerste indruk: "het valt mee" werd te niet gedaan door den tweeden: "het valt tegen", toen begreep ik, dat ik een al te grooten sprong waag wanneer ik van een zeer onzekeren indruk van mijzelf durf concludeeren tot een vaste gezindheid in God. "Genade" is zulk een vaste gezindheid.

Als iets mij "meevalt", is dat een indruk van mij. Wie echter zegt me, dat ik de dingen op juiste wijze aanvoel? En dat ik geen factoren verwaarloos, die ik toch in rekening moet brengen, wil ik mijn toestand scherp zien, en juist omschrijven? Mijn indruk zegt wel, wat ik voel of denk op 't eerste gezicht. Maar hij zegt niets omtrent de vraag, wat mijn hemelsche Rechter wil of denkt, rekent of toerekent. Een aangeklaagde, die er op rekent, Maandagmorgen voor het executiepeloton te komen, maar die tot Zaterdag toe havermout en vleesch te eten krijgt, mag denken: 't valt mee; — maar 't zou wel eens kunnen zijn, dat de rechter hem niet tot den vluggen kogel, doch tot een langzamen dood veroordeeld had. Is dan die havermout "gratie"? Wel neen, ze "spaarde" hem "op" voor het nog veel verschrikkelijkere. De schenker en de bakker krijgen allebei hun potje te eten; maar den een spaart dat potje voor den dag der verhooging, den ander voor dien des doods. Want niet aan hun indrukken, doch aan het uitgesproken vonnis hebben zij hun toestand te meten.

En hiermede zijn we vanzelf reeds gekomen tot ons tweede punt:

ad b. Het probleem werd in de hierboven bedoelde poging tot vergelijking veel te zeer begrensd.

Want de vraag, welken kijk wij op de wereld hebben, is de eigenlijke kern van het probleem niet. Niet zooals wij de wereld "zien", doch zoo als God ze ziet, kent, beoordeelt, en rechtens bepaalt, zoo is zij. De mensch is in zijn zien ijdeler dan de ijdelheid zelf.

Dr. A. Kuyper zegt ergens: "zonder die gemeene gratie zou een zondaar terstond verdaan worden" (Gem. Gratie, II, 1903, 22). Maar is dat als de kern rakende bewering wel waar? Wie het gemeene-gratie-probleem (op Dr. A. Kuypers eigen voetspoor) in verband zet met het probleem der praedestinatie, met dat van Gods eeuwig raadsbestel, van Zijn wereldplan, die zegt, neen, zoo kan men het niet zeggen. Want om te kunnen komen tot die hel, die er werkelijk zijn zal, had God de geschiedenis "noodig" —we spreken nu infralapsarisch —; om de werkelijke hel, die, van welke wij niet-onderstellenderwijze doch op grond van Schriftlezing spreken, te kunnen bereiken, moest God de wereld laten voortbestaan, de geschiedenis van zooveel eeuwen zich laten voltrekken, en heel de verwikkeling van den strijd tusschen wereld en kerk, Satan en Heiligen Geest laten intreden. Hij heeft in Zijn raadsbesluit niet "één zondaar", doch millioenen menschen als evenzóóvele combattanten gewild en gezien; Hij heeft den mensch uiteindelijk niet willen meten aan Zijn recht, gelijk het afgekondigd was in een wereld met niet meer dan den eersten Adam, doch aan dat nader uitgewerkte recht, gelijk het afgekondigd worden kon in een wereld, waarin de tweede Adam was gezet tot Hoofd der kerk, tot voltrekker van Gods raad, tot openbreker van het boek met zeven zegelen. We zouden met meer recht, dan in Dr. Kuypers volzin van daareven erkenning vond, kunnen zeggen: zonder de particuliere genade (en zonder het daarmee correspondeerende eeuwige gericht) zou de zondaar terstond verdaan worden. De termen van het gericht in de werkelijke hel zijn zóó simpel niet, als ze geweest zouden zijn, indien de wereldgeschiedenis niet verder gekomen was dan tot den eersten Adam. Die termen zijn afhankelijk gemaakt van de verschijning van den tweeden Adam. Ieder wordt straks aan Hem gemeten; de vraag zal zijn, wat tegenover Gods gave in Hem onzerzijds gesteld is in geloof of ongeloof. En bij "Gods gave in Hem" denken we dan niet alleen maar aan Zijn persoon, doch aan heel Zijn werk, aan de kerk, aan de spanningen, die Zijn optreden in de wereldgeschiedenis gebracht heeft en zoo voort. De plaats der buitenste duisternis zal geen oogenblik los te maken zijn van de veelheid en de volheid, der "opera reparationis", de werken der verlossing, die in Christus zijn volbracht, en waartegen de zondaar, en de vergadering der ongeloovigen in verzet heeft willen, en daarna ook moeten komen.

Het "sparen" van de wereld, ook na den zondeval, is daarom noodig geweest, zelfs al zou (maar nu spreken we zelf hypothetisch), zelfs al zou het God behaagd hebben, de menschen te plaatsen voor de keuze van vóór of tegen den Christus, zelfs zonder dat er ook maar één verkoren zou zijn ten leven en dus gekozen zou hebben vóór Hem. Als God de wereld spaart, is dat in eerster instantie niet opdat A of B of C of Y of Z een basis hebben zou om te kunnen eten, hetzij de spijze der kinderen, hetzij de kruimels der honden, doch opdat Hij de operatiebasis hebben zou voor het drama van Jezus Christus, in Wien God gericht en genade voltrekt in het klimaat der herschepping van den tweeden Adam.

Hiermee komen we meteen verder.

Want "valt" deze wereld nu eigenlijk wel "mee", als we aan het drama der zelfopenbaring Gods denken? Ach, onze begrensde, en daarbij anthropocentrische probleemstelling, die alleen maar vraagt wat wij nu eten, een kinder- dan wel een hondenportie, wordt toch wel heel erg openbaar in haar benepenheid, als wij de vraag stellen: hoe sterk of hoe zwak is de uitstraling van Gods zelfopenbaringslicht in zijn handhaving van zichzelf?

Hierboven hoorden we redeneeren als volgt:

"we hebben den hondendood verdiend door onze kinderrebellie,

en niettemin ontvangen we nog hondenbrood (kruimels van de tafel der kinderen), ja, zelfs resten van kinderspijze, —

het valt dus nog mee". . . .

Ja, ja, daar gaat het over ons. En over ons eten, veel of weinig.

Maar als we nu eens ons "vergelijkend" onderzoek over een ander punt lieten gaan? Over de vraag, waar Gods heerlijkheid, en kracht, en zelfhandhaving duidelijker aan den dag treden, en waar minder duidelijk?

Dan zou het resultaat er uitzien als volgt:

"in den aanvang onzer menschheidsgeschiedenis scheen het licht van Gods zelfopenbaring als handhaver van eigen eer nog wel niet in volle sterkte, maar het scheen toch onverhinderd;

daarna evenwel hebben wij door onze duisternis en zonde de uitstraling van dat licht willen verhinderen; en de Prediker kan nu

naar waarheid klagen, dat er ter plaatse van het gericht goddeloosheid is; de wereld-vanheden heeft zwart krip gehangen om de lampen van Gods zelfopenbaring als handhaver van eigen eer;

in de hel daarentegen zal Gods kracht als zelfhandhaver wederom onverhinderd aan den dag treden, en tot in de kleinste bijzonderheid zich onverzwakt gevoelen laten en erkenning vinden;

derhalve: de wereld van vandaag "valt" niet "mee", vergeleken met de hel. Neen, zelfs niet met de hel."

Den eersten keer "viel" de wereld "mee", vergeleken met de hel. Toen redeneerden we anthropocentrisch.

Den tweeden keer "viel" ze niet "mee", vergeleken met de hel. Toen redeneerden we theocentrisch.

Zoo hebben we — het mag een enkelen lezer misschien vermoeid hebben, hetgeen beter is dan lui te droomen — zoo hebben we de conditioneele zinnen, en de vergelijkende methoden zoowel van den éénen als van den anderen kant opgewogen tegen elkaar.

Was 't voor niets?

Ik geloof het niet.

Want die "hel", die er zou gekomen zijn, indien God dadelijk na den val den werkelijken zondaar zou hebben gebracht in den tweeden dood, is een fictie, meer niets, een werkhypothese van wie concludeeren wil tot gemeene gratie, maar het wat haastig doet. Het zou dan een hel geweest zijn met twee menschen, zonder kennis van den tweeden Adam, zonder de verwikkelingen van den "dag des Heeren", den "jôm Jahwe" achter zich en zonder de ver-dragende spanningen, die in de strafbediening door dezen "dag des Heeren" de konkrete modulaties en het werkelijke relief brengen. Wie de wereld-van-nu "vergelijkt" met de "wereld", die er dan geweest zou zijn, of met de hel, die er dan gekomen zou zijn, die vergelijkt de werkelijkheid met een fictie, hetgeen komen moest met hetgeen niet komen kon naar Gods raad. Maar zulk "vergelijken" verteert zichzelf. Men kan niet een wereld vergelijken met een gedachtenspinsel Werelden zijn slechts te vergelijken met werelden, — en dan nog alleen maar, als er een vergelijkingsmaatstaf is gevonden, niet uit die werelden, doch uit het gesproken Woord van wie haar schiep en sinds verklaarde.

En laat men nu ook ons even het recht tot hypothetisch spreken, dan verklaren we (de Schrift geopend): zelfs indien het God behaagd had Zijn Zoon in de wereld te zenden als veldheer zonder leger, als exempel zonder navolgers, als borg zonder smeekers om hunzelf ten goede komende betaling, zelfs dan zou de wereld na den zondeval "gespaard" zijn zouden er kinderen geboren zijn, een cultuur moeten gebloeid hebben; zelfs dan zou die "hel-met-maar-twee-menschen" niet gekomen zijn. En toch ware er dan geen gratie, en dus ook geen gemeene gratie.

Want het "sparen" der wereld heeft andere bedoelingen en gronden. We komen daar later op terug. Voor ditmaal was het ons genoeg, de vergelijkende methode af te wijzen. Want niet door een schepsel (werkelijk of ondersteld) te meten aan een ander schepsel, doch door Gods eigen Woord te hooren spreken over het diepst van zijn gedachten, kunnen wij bepalen of er "gratie" is in God en zoo ja, waar, en hoe.

Als op een Zondagmorgen de machinist op zijn locomotief stapt, om straks 120 K.M. te rijden, en zijn buurman loopt als goedmoedig huisvader achter den kinderwagen, dan is de machinist dwaas, wanneer hij zegt: Mijn snelle vaart is een groot geschenk, vergeleken met het slakkengangetje van mijn buurman; het is gratie, een locomotief te berijden. Want dat ding is van de spoorwegmaatschappij, en hij zelf is slechts haar dienaar. En o wee, als hij er mee verongelukt. . . .

Hier komen we vanzelf al aan het thema van het "goddelijk beroep" (ook in de cultuur), het moeten (iets anders dan mogen), het gemeen mandaat, iets anders dan gemeene gratie.

H. H.

No chance has brought this ill to me,
'Tis God's sweet will, so let it be;
He seeth what I cannot see:
There is a need be for each pain,
And He will make it one day plain
That earthly loss is heavenly gain.

Door Den Zoon Gods Vergaderd

We houden ons dus aan de organische beschouwing van de wording der Kerk in verband met de ontwikkeling aller dingen en daarbij aan de waarheid, dat de ontwikkeling der dingen, zooals deze plaats heeft in den tijd, de realizeering is van Gods eeuwig welbehagen. God voert Zijn raad uit. Hij doet al Zijn welbehagen. Van verhindering, verijdeling of stuiting is hierbij geen sprake. Het mag ons wel toeschijnen alsof booze machten soms tijdelijk de uitvoering van Gods raadsplan in den weg staan, alsof Gods werk momenteel wordt verbroken, in de werkelijkheid is dit toch nimmer het geval. Er is wel een pogen, een ijdel pogen van satan en de machten der duisternis om Gods werk te doen mislukken, doch dit is ook de dwaasheid der zonde en die in den hemel zit lacht met dit vruchteloos gewoel en spot met dezen ijdelen waan. In dualistischen zin is er van Godswege geen strijd tegen satan, is er geen oogenblik in de geschiedenis, waarop de duivel een tijdelijke overwinning behaalt. En God repareert Zijn werk nooit. Alle machten der duisternis staan Hem ten dienste. Zij bestaan en werken zoolang Hij het wil en tot het doel, dat Hij wil bereiken. Zij dienen Zijn raad. En daarom staat het vast, dat de geschiedenis nooit iets anders is dan de openbaring van Gods eeuwig welbehagen. En Hij gaat daarbij recht op Zijn doel af. Er is geen stuiting, geen verhindering, er is ook nergens een "tusschenbedrijf". Van de schepping der wereld tot aan hare voleinding gaat het met vasten tred en zonder omwegen en vertraging in de richting van Gods welbehagen op het doel af, dat God Zichzelven eeuwiglijk voorstelt, de verheerlijking Zijner Goddelijke deugden door Christus en de gemeente en de vereeniging aller dingen onder onzen Heer als hun eeuwig Hoofd. En daarom moet de voorstelling verworpen alsof de Kerk de restitutie is van een eens gaaf doch nu gebroken geheel. Zij is de eigenlijke kern in den bolster van ons geslacht, de kern, waarom het Gode van den aanbeginne te doen is, en die in den weg van zonde en dood en door het wonder der genade tot rijpheid wordt gebracht en uit ons geslacht wordt afgescheiden. En tot die Kerk behooren de uitverkorenen in Christus, niet één meer of minder, ieder op zijn plaats in het geheel, tot heerlijkheid Gods des Vaders.

Van die Kerk nu belijden we in dat korte maar schoone en pittige antwoord op vraag 54 van onzen Heidelberger, dat de Zone Gods haar uit het gansche menschelijke geslacht door Zijn Geest en Woord en van den beginne der wereld tot haar einde vergadert. Het vergaderen der Kerk is een Goddelijk werk, niet minder dan de schepping, ja, in het formeeren der Kerk schitteren Zijne Goddelijke deugden in rijker glans nog dan in het werk der schepping. In het werk der schepping toch openbaart Hij zich als Dengene, Die de dingen, die niet zijn, roept als of ze waren; in het formeeren en vergaderen Zijner uitverkorene Kerk zien we Hem als den God, Die het licht uit de duisternis voortbrengt, en Die de dooden levend maakt, Die alle machten van zonde en dood Zich ten dienste stelt om Zijn volk naar eene heerlijkheid te leiden die zoover boven de heerlijkheid van het eerste paradijs staat als de hemel is boven de aarde. De mensch kan dan ook niet één steentje in het gebouw van Gods gunstbewijzen invoegen; noch ook kan iemand het verhinderen, dat alle steenen van dat gebouw tot de laatste toe op hun eigene plaats worden ingevoegd. Wel wordt de Kerk op aarde draagster en bewaarster van het geopenbaarde Woord Gods, wel wordt zij geroepen om dat Woord te verkondigen tot aan het einde der aarde en verwaardigd alzoo om medewerkster God te worden. Maar niet zij vergadert de Kerk, ook niet als zij getrouw Gods Woord verkondigt. Ook hierop mag in onze dagen wel met vernieuwde ernst nadruk worden gelegd. Het klinkt zoo liefelijk, het vindt zoo gemakkelijk ingang, wanneer men hoort gewagen van een "zielen winnen voor Jezus" en in de bladen leest dat deze of gene "revival"-prediker zooveel duizenden menschen heeft bekeerd. Feit blijft, dat men door zulk spreken toch de waarheid loochent en de leugen ingang doet vinden en het wonder der genade verlaagt tot een gewoon menschelijk werk. Zal de Kerk door de verkondiging des Woords vergaderd worden, dan moet God Zelf Zijn Woord spreken. Wij kunnen niet anders dan dat Woord *bedienen*, dat Woord *verkondigen*, en moeten in de verkondiging van dat Woord bovendien geheel gewillig zijn om Gods doel te dienen, zoodat we in die verkondiging bereid zijn om naar Gods welbehagen een reuke des levens ten leven, maar ook een reuke des doods ten doode te zijn. Wie dit niet wil, verkracht al spoedig de waarheid, verkondigt een God, Die alle menschen wil redden, een Christus voor allen, een Kerk, die bestaat uit een hoop menschen, hoe grooter hoe beter, een evangelie, dat bestaat uit een liefelijk, welmeenend aanbod van genade en zaligheid aan alle menschen. Vandaar, dat er alle nadruk op moet worden gelegd, dat niet wij maar God Zijn eigen Kerk vergadert. Hierbij is het met name de Zoon, Die aan de spitse der Kerk is geplaatst, Die verordineerd is om Zichzelven voor haar te geven, haar uit allen nood en dood te redden en zonder vlek en rimpel in heerlijkheid den Vader voor te stellen, Die als de Christus in dat vergaderen der Kerk op den voorgrond treedt. En dit vergaderen geschiedt door Zijn Geest en Woord.

Vandaar dat de Kerk ook gedurende het proces harer vergadering in geslacht na geslacht op aarde tot openbaring komt in het bewustzijn der geroepenen, zoowel als naar buiten in hun belijdenis en wandel en het verkondigen van het Woord Gods. Geest en Woord gaan altijd samen. De Heere vergadert niet Zijne Kerk op aarde door met Zijn Geest slechts te werken in het mystieke leven des harten, maar Hij geeft door Zijn Woord ook aan dat leven bewusten inhoud. Hij

maakt Jakob Zijne wegen bekend, Israel Zijne inzettingen. En de verborgenheden des Heeren zijn voor degenen, die Hem vreezen, en Zijn Verbond om hun die bekend te maken. Van den aanbeginne geeft God aan Zijn volk Zijn Woord. Hij werkt en leidt Zijne Kerk in de geheimen van Zijn werk in. Hij geeft haar dit Woord door openbaring, door tot haar te spreken, door engel en profeet, door droom en visoen, door type en schaduw. Naarmate Zijn werk voortgaat ontplooit zich ook Zijn Woord in steeds rijker licht, steeds duidelijker lijnen van openbaring, totdat de Zoon eindelijk Zelf komt en God door Hem tot ons spreekt. God voortijds veelmaal en op velerlei wijze tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon. Hebr. 1:1. Hij is de vervulling der belofte, en tevens het hoogtepunt in openbaring van Gods Woord. In Hem is het Woord vleesch geworden en heeft het onder ons gewoond. Straks neemt de Geest het uit het Zijne en spreekt God nogmaals Zijn Woord door apostelen en evangelisten, opdat de Kerk het volle licht van den geopenbaarden en nog komenden Christus moge bezitten, en dan is Gods Woord vol en houdt het spreken Gods buiten het Woord, zooals de Kerk het thans bezit, op. Van een zekere "openheid" aan het geopenbaarde Woord, van een nog altijd voortgaande openbaring is geen sprake, waar we de volheid der openbaring Gods in Christus bezitten, en feit is dan ook, dat er sedert de afsluiting der openbaring niets geopenbaard is, dat aan de Schrift zou kunnen worden toegevoegd.

Dit wil echter niet zeggen, dat God thans niet meer Zijn eigen Woord spreekt. Integendeel, God vergadert Zijne Kerk door haar te roepen uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht. Hij wederbaart niet slechts, maar richt ook Zijn Woord tot het wedergeboren hart en roept onwederstandelijk, overtuigt van zonde, rechtvaardigt uit het geloof door het kruis en de opstanding van Christus Jezus, brengt de Zijnen tot de bewuste gemeenschap met Christus, zoodat het komt tot de belijdenis, "dat ik daarvan een levend lidmaat ben en eeuwig zal blijven". En ook vertrouwt Hij Zijn geopenbaarde Woord aan Zijne Kerk op aarde toe. Haar "zijn de woorden Gods toebetrouwd". Zij is geroepen en wordt door Hem bekwaamd en geleid om dat Woord te bewaren in duizend geslachten, het licht van dat Woord in 't geloovig, geheiligd bewustzijn op te vangen, dat Woord te verklaren en te verkondigen en met de goede getuigenis in de wereld op te treden, Zijn Naam te belijden en te verheerlijken en in het licht te wandelen. Zoo vergadert de Zone Gods Zijn Kerk door Zijn Geest en Woord. Zoo komt in geslacht na geslacht de Kerk op aarde tot openbaring als eene "uitgeroepene vergadering", die in geestelijk-ethischen zin antithetisch staat tegenover de wereld, die in het booze ligt, waarmede ze in natuurlijken zin saamhoorig is. En zoo is de Kerk geroepen en in de positie gesteld om Gods deugden te verkondigen, te staan en te strijden voor de zake van den Zoon Gods, en is het haar uit genade gegeven in die zaak, niet alleen in Hem te gelooven, maar ook met Hem te lijden. En zoo wordt ook, door lijden en dood heen, *uit* geslacht na geslacht de Kerk vergaderd in den hemel, tot de laatste der verkorenen zal zijn ingegaan en de volheid van het lichaam van Christus zal geopenbaard worden in den dag Zijner toekomst.

Want wel komt ook op aarde de Kerk tot openbaring als *vergadering* der geloovigen met hun zaad, waarover straks, maar toch is tot die vergadering op aarde de Kerk niet beperkt en is de eigenlijke vergadering juist niet op aarde, maar in den hemel. Op aarde is er, in geslacht op geslacht, altijd slechts een zeer klein aantal der uitverkorenen aanwezig, een klein deel der Kerk, die de Zone Gods door Zijn Woord en Geest vergadert uit het ganschelijke menschelijke geslacht. Maar uit die geslachten wordt de Kerk vergaderd in den hemel, en wast de schare die niemand tellen kan, geduriglijk aan. En ook die Kerk in den hemel, de "triumfeerende", of beter de verheerlijkte Kerk doorloopt een geschiedenis. De geschiedenis der Kerk is niet beperkt tot de vergadering der geloovigen op aarde. Niet alleen toch is er in die Kerk in den hemel, sedert Abel daar alleen was, een voortdurende toename in het aantal der volmaakte rechtvaardigen, maar ook wordt de heerlijkheid en zaligheid der Kerk in den hemel voortdurend grooter in den loop der geschiedenis. Dit volgt reeds uit het feit, dat de schare, die niemand tellen kan in den hemel voortdurend grooter wordt. Wat een verschil in rijkdom van gemeenschap, in blijdschap van hemeljubel tusschen de Kerk, zooals die thans hare duizenden en millioenen telt in den hemel der heerlijkheid en den dag, waarop Abel uit zijn aardsche huis dezes tabernakels verlost werd, om het huis, niet met handen gemaakt, eeuwig in de hemelen, binnen te gaan! Maar er is veel meer verschil. Dit wordt vooral duidelijk, zoodra we ons de Kerk in den hemel denken zooals zij was in de oude bedeeling en zooals zij thans is. De Schrift wijst er op, dat de geloovigen der oude bedeeling in het geloof zijn gestorven, zonder dat ze de belofte hadden verkregen, opdat zij zonder ons niet zouden zalig worden. Wel gingen ze den hemel in en genoten eene aanvankelijke heerlijkheid, maar ook in den hemel was nog niet de vervulling der belofte en met de Kerk op aarde zagen ze er naar uit, evenals thans de verheerlijkte Kerk nog met de Kerk op aarde wacht op en uitziet naar de eindelijke vervulling in den dag van Christus. Het Woord was nog niet vleesch geworden, het bloed der verzoening was nog niet gestort. De verklager der broederen had nog toegang tot den hemel, en terwijl hij op aarde zijn lagen legt en zijn machten der duisternis stelt tegen het zaad der vrouw, om te verhinderen, dat het beloofde Zaad zou komen, voert hij in den hemel krijg tegen Michael en zijne engelen om de zielen der heiligen voor wier zonden het bloed

der verzoening nog niet betaalde. (Openb. 12). Doch de volheid des tijds komt. De vervulling der belofte wordt eindelijk gezien. De vrouw baart het mankindeke. Christus lijdt en sterft en wordt opgewekt, vaart ten hemel op vol eer en zit aan de rechterhand des Vaders. De satan valt als een bliksem uit den hemel. De krijg in den hemel heeft een einde. De gezaligde Kerk in den hemel aanschouwt haar Heer in heerlijkheid en deelt in Zijne overwinning. Sion en Jeruzalem, de troon Davids en de Koning op David's troon, ze zijn thans alle niet meer op aarde, maar in den hemel. Straks komt de uitstorting des Geestes, waarin zeker ook de Kerk in den hemel heeft gedeeld. De belofte is vervuld en de geloovigen van den ouden dag zijn met de geloovigen van de nieuwe bedeeling zalig geworden. En ook thans is het einde nog niet. Ook thans zien de verheerlijkte heiligen met ons uit naar de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing onzes lichaams in den dag der volkomene openbaring van Jezus Christus onzen Heere!

De Kerk is dan ook wezenlijk niet aardsch, maar hemelsch, niet natuurlijk maar geestelijk; zij komt niet uit de schepping maar uit de herschepping op. Zij is wezenlijk het geestelijke lichaam van Christus, de leden waarvan in den éénen Geest door het eene geloof aan hun Hoofd Christus en ook onderling verbonden zijn en uit Christus één leven bezitten en leven, het leven, dat van boven is, niet van beneden. Ze is dus een geestelijke gemeenschap, de leden waarvan door een geestelijken band onderling aan elkander en samen aan het Hoofd verbonden zijn en ze is gezegend met alle geestelijke weldaden in den hemel in Christus. Daarom is dan ook de Kerk wezenlijk onzichtbaar. Wel komt ze ook op aarde tot openbaring, maar haar geestelijk-hemelsche schoonheid kan in de natuurlijk-aardsche vormen niet zichtbaar worden. Zoo alleen heeft de bekende onderscheiding van Kerk in het zichtbare en in het onzichtbare zin en ook beteekenis. Deze onderscheiding ziet niet op het feit, dat alles niet Israel is, wat Israel heet. Zoo verstaat men wel dikwijls de termen "zichtbare en onzichtbare" Kerk. De onzichtbare Kerk is dan de vergadering der uitverkorenen, der ware geloovigen alleen, de zichtbare is de geheele vergadering van wat op aarde Kerk heet en deze sluit dan ook de hypocrieten in. Doch deze beschouwing is niet juist en is ook gevaarlijk. Zij leidt er toe, dat men de onderscheiding van wat Israel is en Israel heet, van ware geloovigen en hypocrieten, die dan toch in elk geval voor ons onzichtbaar zal moeten zijn en blijven, nu ook in de werkelijkheid, in het zichtbare gaat doortrekken. Men weigert om de kerk op aarde Kerk te heeten, om haar aan te spreken als heiligen in Christus Jezus, als ware geloovigen, als broeders en zusters in den Heere. Men beschouwt de "zichtbare" kerk als een gemengde hoop en wil haar ook als zoodanig behandeld hebben. Voor gemeentelijke bediening des Woords, alsmede voor de bediening der sacramenten aan die "zichtbare" Kerk is er eigenlijk geen plaats. Men laat hoe langer zoo meer die Kerk ook werkelijk een gemengde hoop worden en de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen worden niet meer of slechts zeer zelden gebruikt. De prediking des Woords is geen gemeente-prediking meer en kan dus ook geen sleutelmacht meer uitoefenen, het Koninkrijk der hemelen niet meer sluiten en ontsluiten. Belijdenis des geloofs wordt óf uitgesteld en afgesteld óf ze wordt beschouwd als een "belijdenis der waarheid", uitdrukking van "historisch geloof". De doop moet intusschen bediend worden aan allen en heeft de eigenlijke beteekenis van een sacrament verloren. Maar aan het avondmaal komen alleen de "ware geloovigen" en de prediking dient er vooral voor te zorgen, dat ze de "hypocrieten" afschrikt van deelname aan den heiligen disch. En zoo krijgt men dan ten slotte een kerkje in de kerk en heeft men de onzichtbare lijn tusschen geloovigen en hypocrieten ook in het zichtbare aangewezen. De Kerk op aarde is niet meer de vergadering der ware geloovigen met hun zaad, maar een gemengde hoop. Dit nu mag niet. Feit is immers, dat, hoezeer het ook waar is, dat er kaf onder 't koren is, dat er onkruid temidden der tarwe opgroeit, dat er hypocrieten onder de ware geloovigen zijn, wij geen scheiding kunnen maken tusschen degenen, die waarlijk van Christus zijn en hen, die zulks slechts schijnen te zijn. En tevens is het feit, dat de sleutelmacht der Kerk op aarde er voor dient te waken, dat de openbare ongeloovigen en goddeloozen uit de vergadering der ware geloovigen met hun zaad voortdurend worden verwijderd. Zoo blijft de Kerk in het zichtbare zuiver en de ware openbaring van de Kerk in het onzichtbare. Met het oog hierop is het dan ook wenschelijker om niet te spreken van "zichtbare Kerk en onzichtbare Kerk", iets dat altijd den indruk kan laten, dat er eigenlijk twee verschillende groepen mede bedoeld worden, maar van *de Kerk* in het onzichtbare en in het zichtbare.

Immers, al zoudt ge op aarde ook eene vergadering hebben van louter uitverkorenen en ware geloovigen, dan zou nog de onderscheiding van de Kerk in het onzichtbare en in het zichtbare blijven. Want feit is, dat de Kerk als lichaam van Christus een geestelijke gemeenschap is, met geestelijke weldaden en geestelijke eigenschappen, met een geestelijk Hoofd in den hemel en door geestelijke banden onderling en aan het Hoofd verbonden. En feit is ook, dat deze geestelijke werkelijkheden hier op aarde bestaan in de vormen van het natuurlijk-aardsche, van "vleesch en bloed", dat het Koninkrijk Gods niet kan beërven. Het Hoofd van het lichaam is in den hemel, is verheerlijkt en tot een "levendmakenden Geest" geworden en wordt op aarde en door het aardsche niet gezien. Slechts een zeer klein gedeelte van het Lichaam van Christus is op een gegeven moment op aarde en komt slechts zeer gebrekkig tot openbaring. En het leven der wedergeboorte,

de werking van den band aan Christus en alles wat met het geestelijk-hemelsch leven der Kerk in verband staat kan als zoodanig in het natuurlijk-aardsche niet tot openbaring komen, noch ook door het natuurlijk-aardsche worden gezien. Dit alles zou waar blijven, ook al zoudt ge willen uitgaan van de gedachte, zooals sommigen hebben gemeend, dat de Kerk op aarde louter uit ware wedergeborenen en geloovigen mag bestaan. Wezenlijk wordt de Kerk op aarde nooit zichtbaar. Maar wel wil de Heere, dat zij ook op aarde tot zichtbare uiting komt, dat ze als Kerk in het aardsche zichtbaar zal worden. Daarom vergadert Hij haar door Zijn Woord. Door dat Woord wordt zij de vergadering der ware geloovigen, die dat Woord bewaren, dat Woord verkondigen, den naam van Christus belijden en in hun wandel dat Woord ook gehoorzamen. En in die vergadering der geloovigen, die samen Gods Woord bewaren, Zijn naam belijden en in hun wandel op aarde het leven der wedergeboorte openbaren, wordt de Kerk op aarde zichtbaar. Bovendien heeft de Heere aan die vergadering der geloovigen een vasten vorm gegeven in het instituut. Hij heeft de ambten ingesteld waardoor Hij wil, dat de Kerk op aarde zal fungeeren, waardoor Hij Zelf in de gemeente werkt, Zijn Woord spreekt en de sacramenten van kracht doet zijn. Op deze beteekenis der ambten en van het instituut hopen we later nog de aandacht te vestigen. Maar ook in en door deze ambten, met name door de bediening des Goddelijken Woords komt de Kerk op aarde tot openbaring, zoodat ze met den vinger is aan te wijzen. Want waar Gods Woord verkondigt wordt, daar is de Kerk en waar de Kerk is, daar wordt Gods Woord verkondigt!

H. H.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere, heden van ons weg te nemen, onzen geliefden broeder ouderling:

EGBERT GRITTERS

Vele jaren mocht hij trouw de gemeente des Heeren dienen. In vrede mocht hij zijn eeuwige rust ingaan. Trooste de Heere de weduwe en kinderen met Zijn Geest en Woord.

De Kerkeraad der
Prot. Geref. Gemeente te Hull

L. Vermeer, Pres.
R. Kooiker, Scriba.

Hull, Iowa.

The Truth And The Life

John. 14:6 b.

Christ is the way.

That was his answer to the question raised by Thomas in the upper-chamber at Jerusalem. As was pointed out in a former article the meaning of Christ being the way may not be substituted. In our day this truth is presented in such a way that the text reads: I show you the way or I advise you to walk in that way. Instead of clinging to the unadulterated Word, the foolish imagination of man's mind has made of it: Christ is a way. Evidently, the Son of God is not a complete Savior. He needs the co-operation of man. Salvation as such is prepared for whosoever wills and accepts the same. In this sense the realization of the prepared salvation awaits the approval of man. His willingness decides the issue. There are after all two parties who must make salvation a grand possibility and offers thereby a glorious opportunity. That is Christ. But that is all. The second party, for whom salvation is made possible and to whom it is also graciously offered, must show his willingness to accept. This party is of equal import shall salvation take effect. That is man. Man as he is by nature unable and not willing must change himself and make use of this chance. You do not need to bother about the fundamental Spiritual doctrine of election and reprobation, they somehow do not enter in the preaching (called evangelical and sometimes social gospel preaching) and are after all of minor importance. Man is raised to the level of the Savior, in fact he is his own Savior in so far he wills to accept. Gone is the Gospel and the Church as the body of Jesus Christ.

No wonder that the present day preacher invents all kinds of ways and means to make this salvation-offer acceptable. His ingenuity knows no bounds. He starts sometimes with hot dogs and coffee and is able to make quite a pure man out of a miserable and undone sinner. He has grace, that same sinner in the realm of the natural, performs a great number of good works, and if he wills can by means of his willingness lay hold of salvation. Why? Well, simply because salvation is meant for all and therefore the preacher's ambition is that salvation be taken hold of by all men. Yea, there are many obstacles. For instance, there are after all only twenty four hours in one day. Besides, he knows that the span of his life does not extend beyond the three score years and ten. Situations make it impossible to do real justice to his one aim, namely to reach all, and therefore as to his ideal ends in dismal failure. He might have saved a considerable number, but he cannot possibly save all. From this point of view, if he is consistent, there is after all something wrong with *his* Savior. He knows man is bound by

time, space and various circumstances over which the preacher has no control. And the worst of it is, that the Christ without limitation leaves his work in the hands of limited man. Why does *he* not reach all or at least those that cannot be taken care of by his co-workers? The Savior seems not so much concerned about this fact as his disciple-preachers. If it were left to the discretion of these men they would save all, but now they fail because of the above mentioned reasons. If Christ was only as willing as they, how many more would be saved.

Strange indeed, that the true diciples at Jeruslem did not know the way. And strange also that the Lord nowhere in his discourse tells them I am the way and you must walk in the way. To the contrary he said I *am* the way (and not a part of it) and that is the absolute sense of the word.

The reason for this fact, that he is the way, is now further explained in what follows. Says he, I am the way because I am the truth and the life. I am the way and the truth and the life must not beconfused to mean, on the one hand I am the way and besides I am the truth and I am also the life. Present day preaching makes of it, Christ preached the truth. But he does not say I preach, but that he *is* the truth. The question is, of what is he the truth? And the answer is simply, he is the truth concerning the Father and therefore the way to the Father for those that are given him. By way of antithesis, we know not God and reveal that we are in darkness and live the lie of the life of the devil. Therefore, we cannot dwell or ever hope to be in the house of our Father.

To know Him is only possible when He is revealed to us. Without that revelation man shall remain in darkness and live the life of the lie. And it is of this revelation concerning the Father that Jesus said I *am* the truth. Also here present day preaching errs when Jesus is represented as a loving Saviour and God somewhat as a tirant. It shows how little is known of the relation between Father and Son, between the triune God and the Mediator. There are no opposites in the Divine family. How could it be otherwise? Eternally he was with the Father, he knows Him, knows Him in His very Being and Counsel and in all His attributes. For He is the image of the invisible God. And He is that also in the human nature both as the Son of God and the Son of Man.

He *is* the truth. Not simply because he speaks the truth, but Christ reveals God both in what he is and in what he does. Therefore, God reveals Himself in and through Jesus Christ. And the Mediator alone is able to challenge men, who of you can accuse me of the lie?

The way he is because he is the truth. He entered our race that he may make his own like unto Himself. And from the point of view of the eternal good pleasure he entered the depth of our guilt and shame and death. Thus, standing only at arm's-length from the cross as the great communicator of the truth, being the truth himself he can say: "I am the way, the truth — no man cometh unto the Father, but by Me."

What a world of difference to preach that Christ is a way or may be a way; that Christ is the truth or only preaches the truth — or to confess I *am* the way and the truth for you and that from beginning to end.

St'll more. He is the way for his people, because he is the truth for them. Objectively the truth is through and in him, but also subjectively he makes his own partakers of the truth and knowledge concerning the Father. God is the most dreadful being for man as he is be nature. It is not true that natural man can love God. He is afraid of Him and tries to hide himself from the God of the Scriptures. Unless the God and the Christ of the Scriptures are corrupted unless in the preaching God and Christ are presented as being like unto mere man, the sinner will turn away from them, for God and His Christ are terrible to behold. That after all is the experience of all those who bring the Word in conformity with God's will, and never based their preaching upon the foolish imiginations of men. For it pleased the Lord to set His people free by the truth and after they become partakers of Christ, they will seek God through Christ. Never before.

We have furthermore in what follows an explanation why Christ is the way. He is the life. And also here we must not change this meaning in I testify or preach about life, nay, not even I give life first of all, but I *am* the life.

It is difficult to say what life really is. We never possess it to the full on this side of the grave. All we know is that we are dead in ourselves. As such we are conceived and born and we live the life of death. It is our very existence. For death does not mean and is not a certain non-existence, but to live apart from God. Our very nature was created in such a way that we were adapted to live in close communion with our God. Also here the modern preacher errs when he pictures the hereafter as a life of death and makes of the present something different. Whether here or in eternity, in both cases it is true that to live apart from God is death. To have life and to enjoy life we must not have things God created but the fellowship of the Triune God Himself. When our life longs for Him then alone the fear disappears and never before. To know as well as to love and to appreciate Him was in the state of rightecusness the very heart-beat of our existence. And the difference of this must not be sought in the difference between time and eternity, but in the difference between the wrong and the right relation. Therfore, to be with Him, to dwell in His presence, to live His life, all is well and we are and shall be satisfied

while without Him there is and shall be want. Always.

Life, the opposite of death, is to live out of Him, with Him and for Him.

Our life is Christ.

No, he does not say I give life, although this is also true, but he *is* life. All the life we need is in him alone. For that reason he became one of us. He suffered and died and thus paid with his life for our sins on the bloody tree. The only way to redeem us from death was to enter death, eternal death as the payment for our sins. Life had to be brought to us by way of death. Thus we understand the necessity of his resurrection. For in and through that way he is our life.

Hence he *is* the way.

He earned the life for his people given him by the Father. He took away sin, its curse, the just punishment and the wrath of God. And as the life he sends his Spirit into the hearts of his own, breaking the power of sin, renewing the heart, will and mind. Filling them with his life continually. And by faith, as one of the fruits of *that* life they go to the Father.

Thus Christ is *the way*. A life-giving way to those in whose hearts he enters.

He entering first. Through His Spirit He opens the eye for His Word. And the life-imparting Spirit calls them through the Word to the Father. Yes, first to Christ but so, that through him they have fellowship with the Father, that is with God Triune.

And the result subjectively is, that their wisdom, righteousness, their good works and their strength did not bring this about. Listen a moment when they speak of self and when they speak concerning Christ. Of self all is undone. They confess that their ways are those of destruction, not having any value for time or eternity. On the other hand, Christ is the way for them for He is the truth and the life.

Moreover, one will never hear of such people that they came to the Father. Nor that they came to Christ. We confess it was my Father who was mindful of me, it was Christ who died for me. It is the Spirit of Christ that entered and renewed me and made me sincerely willing and ready, henceforth, to live unto him. And that not only for this life but also for the life to come.

The reason for it all it to be found in the one fact that Christ is the way from beginning to end. No, not because it depends upon man. The child of God is always ready to confess, my Savior as the only Savior, without the help of men. And whereas he desires that Jesus Christ be the only complete Savior, it is impossible for him to listen to anything departing from that truth for his Jesus said, "I am the Way, the Truth and the Life: no man cometh unto the Father, but by Me."

W. V.

Divine Nearness A Proof Of Grace*

Mr. Chairman, members of the board and friends of the locoal Christian School: From a certain point of view the anticipated opening of the School for another season is nothing new. The history of the school, as far as my recollections serve, proves that the annual beginning of the season of instruction is not a novelty. Long before the first day of Christian Instruction in my "home town" in the neighboring county, now some twenty years ago, your school was already an established institution. And since then it has gone on thru a history of opening and closing its doors in successive years. Therefore the opening day of the season the beginning of another school-year is nothing new; we have before us but the repetition of an oft experienced fact.

And still we believe that in a sense there is a great difference. Looking back in retrospect we might judge the beginnings as monotonous repetitions; but looking forward, we are sure that this year is different than all the preceeding ones. And that difference lies in the point of view. To use a figure, the past is all alike in light of realized and known data, while this year is still hidden behind the impenetrable veil of the future — all on the road of the history of this institution.

It is with a view to this present milestone, beyond which no mortal can see, and therefore with a view to uncertainties beyond it, that we wish to attend to the words of Moses, who also found himself, with Israel of old at a crossroad in the journey, facing the unseen, uncertain future. These words are found in Exodus 33:16 and read: "For wherein shall it be known here that I and Thy people have found grace in Thy sight? Is it not in that Thou goest with us? So shall we be separated, I and Thy people, from all the people that are upon the face of the earth." Let us briefly attend to the thought:

"Divine Nearness a Proof of Grace" and see

I. Wherein that nearness consists.
II. Whereof that nearness is a proof.
III. What that nearness brings about.

When we speak of the Divine nearness it should first of all be clearly understood that this cannot in this connection refer to the attribute of God's omnipresence. To that attribute we do not refer in the theme of our discourse and to it Moses does not refer in his prayer. That Moses refers to something different than God's omnipresence must be evident from the fact that it is here expressed in the form of a petition. Moses asks, the Church continually prays for God's attendance. But the fact that it is a sought for and prayed for objective presuuppcses the possibility of not materializing. This cannot be true of

God's attributes in general and therefore not of His omnipresence. Objectively God cannot go away nor be absent. Subjectively, before the consciousness of the believer there never is a doubt about God's perfection whereby He continually and completely fills the whole universe with His Being as well as His strength and power. Thus it is plain that the content of true prayer can never be that any of God's attributes shall continue. That would be analogous to praying that God will remain God, which is blasphemous to even momentarily entertain in one's mind. That this attribute in question cannot be referred to in our theme is furthermore plain from the fact that this presence is inseparably linked up with grace according to the text. To link up grace with the omnipresence of God is tantamount to saying that His grace is general. And the latter is as impossible and heretical as the assumption that one may pray for the continuance of God's Being.

The idea we wish to express by NEARNESS of God is that of attendance, traveling in fellowship with, accompanying one. Such was the prayer of Moses for himself and Israel. His desire was that God would go with them on the journey from Mount Sinai, and that in an attitude of love, in a relation of friendship. Any other nearness of God would consume them in the way. Therefore his prayer amounted to asking for gracious attendance, and in order to manifest that graciousness, to make possible the essence of Divine fellowship, it meant that God should take the place of honor, should lead and so casually, safely bring them to the promised land.

Spiritually for the Church this is never different. Her desire is that God shall accompany, journey with her. For the Church is spiritually on a journey as was Israel typically. On that journey she must be guarded against the danger of destruction. Safeguarded she must be against the devastating power of sin from without and within, for sin culminates in its own wages — death! But also must she be saved from the wrath of God, which is the power, the realizing force of death. So for the Church God's co-journeying means protection against all power of destruction. Its realization is manifest in the fact that HE directs and every step of the way mercifully saves and redeems. Because He is the ever-acting One, His gracious fellowship assures of reaching the goal of the journey, eternal salvation in His blessed nearness.

And, because the life of the believer is really one, notwithstanding its many aspects, we may also apply this meaning of Divine Nearness to the School year about to begin. There is also, if all is right, for our school a goal to be reached, an objective to be attained. And that goal is to instruct our children in the fear of the Lord God. But to attain this goal is impossible if we as a local society insist on journeying alone! Our sure Pilot must journey with us. Journey with us must He as the exalted and honored One. He shall then lead and direct by His Word and Spirit. And so He, not we, shall bring about the blessed positive fruits of Christion Instruction, also in this year.

For none can deny that when He so attends there are inevitable results not only, but His very presence is proof of grace. Graciousness is not only a requisite for attendance, but also on the other hand grace is proved to exist by the fact of God's nearness.

To understand this it must be clear that we speak of grace not as an attribute of God, but a manifestation of it. Moses says in question form that by God's attendance it shall be manifest that he and Israel "have found grace in the sight of God." This refers to a very specific occasion in the journey of Israel. At the foot of the Mount they had sinned "a great sin" and had "made them gods of gold". The Lord had spoken to Moses in tones indicative of anger, of threatening destruction. Moses had interceded. The Lord promised to send His Angel with them and commanded Moses to lead Israel on. Moses, not satisfied and assured that God would safely attend, asks His presence to go with them, in order that it become clear that they had found grace in His sight. That is the same as to say that the sin had been taken away, for to find grace in the eyes of the Lord, to be truly beautiful before Him, to be an object of His love, can only become reality then when all sin is gone. Moses' prayer is: Lord attend us so we may have a proof of the fact that Thou hast taken away our sin.

Spiritually for the Church on its journey in her very aspect of life it is ever so. Presupposed and understood must be a hearty confession of sins; the realization of her damnworthiness; yet the assurance that destruction is not to materialize. This also holds in regard to our school. We know, or ought to know, that there is much amiss. If nothing more, there is ever that sin of laxity to such an extent that, realizing it, we cannot but conclude that God would be just and righteous in bringing to an end these institutions. To see that He nevertheless continues to uphold and lead on is "finding grace" before God.

That finding of grace is made apparent by God's nearness. Moses uses the words "made known" which may be translated "clearly seen". For Israel, the Church and the school this evident manifestation of grace is "cleary beheld" by friend and foe. For the believer this knowledge comes thru faith and exists in experiencing the "blessing of the Lord God upon us." From the side of the camp of the enemy this knowledge is evident in the forced tho reluctant admission that Moses and Israel, organically, safely enter Canaan; that the Church is saved in the sure way toward salvation; that the school reaches its objective and goal. This "seeing" and thorough knowledge has its culmina-

tion at the end of *all* journeying when the believers receive the final justification and enter the perfect bliss of the eternal goal.

And let it be understood that in regard to these truths there need be no doubtful misgivings and speculations as to the right way, for that goal is reached in the way of Divine attendance not only, but that Divine Nearness also bears fruit, brings about distinguishing results, while still on the journey.

Let us not draw false conclusions by imagining that these results will be prosperity according to the rule of the world. From that point of view the result is, in the way of consistant obedience exactly the opposite. Israel's journey led them thru the heart of a tortuous desert and serpent-infested area; the Church is sent "into the midst of wolves"; our schools are and will remain — the most serious and conscientious sacrifices notwithstanding — small struggling institutions.

But the characterizing result, a result which is inevitable in the nearness of Jehovah, is *isolation*. Isolation Moses speaks of when he says: "so shall we be separated — from all the people that are upon the face of the earth". This isolation is, of course, only to be understood in a spiritual sense. Monasticism, local isolation, never has been the teaching of Scripture and is not brought about by God's gracious association. Israel finds a place in the very center of the known world, at the crossroads of civilization. They are not OF the world, but most realistically IN it.

Nay, but Spiritual isolation is the result, the sign by which the way may be ascertained. Israel, Zion, our school, thereby lives the life of sharpest antithesis in the midst of the world, condemning the way of the world in her every manifestation. Israel "dwells alone" according to prophetic words. The Church as the body of Christ necessarily lives the life of her exalted Head as a testimony against the powers of darkness. Our Christian School stands and should continue to stand as a monument of our faith and therefore as a condemnation of all the enemies . . . . be that the enemy within the sphere of the Church or openly of the world. There can be NO compromise.

And this all is necessarily the result of God's attendance. Not because Israel was such a miserable nation, but because Jesovah dwelt among them and He was the object of the hatred of the enemy, did the enemies despise them then, do they dispise and persecute the Church now, do they ridicule the manifestation of the life of obedience in regard to instruction as it comes to the foreground in true Christian instruction. Let us remember that the foolishness of the cross has no place in the sphere of instruction from the viewpoint of the world and that from our point of view instruction can never be given but with that Cross of Calvary at its very core! Then isolation is certain. That isolation safeguards us; it comforts as to the reality of His nearness; and, tho it increases present troubles and suffering, that isolation results in ultimate and therefore thru faith in continual victory for: "Israel then shall dwell in SAFETY, alone". Let that be our theme-song.

I have said,
H. H. K.

*Speech formerly intended to be given before the Christian School Society of Soo Center, Iowa.

IN MEMORIAM

Op maandag, 23 Augustus, 1937, behaagde het den Heere om tot zich te nemen onze geliefde echtgenoot, vader en grootvader,

MARTIN FABER

in den ouderdom van 70 jaren. Na een gelukkig en gezegend huwelijksleven van 45 jaren is de band nu verbroken. Wel is er bij ons droefheid over het gemis, maar ook is er in ons hart vreugde dewijl wij mogen gelooven dat hij is ingegaan in de rust die er overblijft voor het volk van God.

Namens de familie:

Mrs. Martin Faber
Mr. en Mrs. Andrew Dreijer
Mrs. Benjamin Ten Brink
Mrs. Christine Daining
Mr. Mrs. Clarence Faber
Mr. en Mrs. Joe Faber
Mr. en Mrs. John Faber
Mr. en Mrs. Gerrit Helmus
en 18 kleinkinderen

Byron Center, Mich.

HE GIVETH MORE GRACE

He giveth more grace when the burdens grow greater,
He sendeth more strength when the labors increase;
To added affliction He addeth His mercies,
To multiplied trials His multiplied peace.

When we have exhausted our store of endurance,
When our strength has failed ere the days is half done
When we reach the end of our hourded resources,
Our Father's full giving is only begun.

His love has no limit, His grace has no measure,
His power no boundary known unto men;
For out of His infinite riches in Jesus
He giveth and giveth and giveth again.

Suicide

Since the World War and especially since the post-war depression period the attention of the world has time and again been focused on the subject of suicide. Statistics show a marked increase in the number of suicides during the past decades, especially in the midst of the so-called Christian nations. One reason for this increase is undoubtedly that during the past few decades these nations have made themselves doubly unworthy of the name, Christian nations, and are becoming more and more wicked and outspoken in their wickedness. This spiritual degeneration has changed the common opinion of suicide. Where once common opinion in the Christian nations deemed suicide dishonorable and wicked, it is now looked upon more favorably, as hardly dishonorable, and up to the individual's own free choice. Another reason for this marked increase is certainly the politic-economic stress of the post-war period. After a period of glorious (?) prosperity, a period of fearful (?) adversity followed. It is but natural that many who sought the food that perishes, seeing all their savings and possessions slip away to leave poverty in its wake, having banished God from all their thoughts, chose death, rather than life. But however these things may be, the fact is that suicide has been on the increase and has reached a new all-time high, that it is especially prevalent in the so-called Christian nations, and that the wave of suicide became the occasion for articles on the subject in many magazines. Some of these articles justify suicide, others condemn it; and the discussion still goes on.

A VERY HEINOUS POSITION

In connection with this, in *The Digest* (the new periodical that is the result of the merger of the *Literary Digest* and the *Review of Reviews*) of Sept-18, under the department Pro and Con, devoted this time to the right and wrong of suicide, I came upon the following quotation:

"To the Christian, suicide appears as an heinous crime; the followers of Christ seem to have forgotten that if the legend on which their religion was founded were true, Christ would occupy a very prominent place in the annals of suicide. Plenty of men have cut the thread of their life, but we have no authentic record of any God having done so; it may also be added that we have no authentic record of a God performing any act whatsoever. At all events, if God do exist, being eternal and immortal, they cannot commit suicide, but a God being almighty, if he cannot commit suicide he is no more a God; and, on the other hand, if he can commit suicide, he is evidently no longer a God.

"Suicide has been universally approved by all philosophical religions, and has been practised by some of the most noted men of authority.

"May the poor wretch to whom life is loathsome, but death full of terrors, calmly, without anger or joy, but with the utmost indifference, cast off the burden of existence."

End quote.

What wickedness, brazen effrontery this man reveals!

The author of this quotation I know nothing more of except that his name is Baron Harden Hickey, and that he is very clearly an opponent of God and His cause and a son of perdition. The last statement, that the writer of this excerpt is an opponent of God and His cause and a son of perdition, is not one whit too strong. As a matter of fact it is not nearly strong enough to describe this despiser of God and His Christ, this son of Belial. Notice that he calls Christ, the foundation of the church, and His suffering and death a legend. And a legend is an old story often told, but without any basis in fact whatsoever. So he says; but Peter said, "For we have not followed cunningly devised fables, when we made known unto you the power and coming of our Lord Jesus Christ, but were eye-witnesses of His majesty." Again he makes the bold assertion that "we have no authentic record of a God performing any act whatsoever". In so far he is correct, we have no record of man-made idols performing any act whatsoever, for they have ears but hear not, eyes have they but see not, hands but feel not, feet but walk not. But certainly the Scriptures are full of the acts of God, and the Scriptures are the Word of God. "All Scripture is given by inspiration of God, and is profitable for doctrine, for reproof, for correction, for instruction in righteousness." And does it not make one shudder to hear this son of Belial calmly say, "May the poor wretch to whom life is loathsome, but death full of terrors, calmly, without anger or joy, but with the utmost indifference, cast off the burden of existence."

Indeed, "the fool says in his heart, There is no God. They are corrupt, they have done abominable works, there is none that doeth good." Their feet are swift to shed blood; whose mouth is full of cursing and bitterness. There is no fear of God before their eyes. Condemning the good and magnifying the evil. But it is as it is written, "They that forsake the law praise the wicked; but such as keep the law contend with them." Prov. 28:4.

HOW ABOUT SUICIDE?

How about suicide? The child of God that adheres to the Word of God, testifying, "Thy Word is a light upon my path, and a lamp unto my feet", need not hesitate even a moment. Scripture does not leave the slightest room to approve or condone suicide. Every-

thing stands as a testimony against it. Saul and Ahithophel are warnings; not to speak of Judas, who went out and hanged himself, and of whom we read that he went "to his own place". Job's wife tempted him in his affliction to curse God and die, but Job's answer was "Thou speakest as one of the foolish women speaketh". Samson's dying act in the deliverance of Israel from Philistine oppression in which he pulled down the idol temple upon the enemy and died himself in the act of deliverance was no suicide. He died in the battle against Israel's enemies, fighting the battles of God. Besides, the commandment "Thou shalt not kill" applies not only to others but also to self. Gen. 9:6a gives as the reason why the murderer must be put to death that man was made in the image of God. If another may not be killed because he was made in the image of God, then it follows that no one may lay his hand upon his own life. Elijah prayed that he might die, but certainly did not take his own life. Everywhere Scripture emphasizes the sanctity of life, of human life, and rises up to its defence. But do we need to prove it?

More in harmony with Scripture is the testimony of another quotation found in the same Digest, under the Con's. It's author is Samuel Miller, who although perhaps modernistic, certainly speaks more according to the teaching of Scripture.

I quote. "To destroy our own lives is a sin against God. That God is the author of our existence; that He sent us into this world; and that our time and talents, as well as our persons, are his property, are self-evident propositions, which none but an atheist will deny. To suppose that rational and moral creatures, endowed with such capacities and formed for such activity, could have come into existence by accident, or without any specific destination, is too unreasonable for credulity itself to admit. But if there be a God who made us, who has a right to our services, and whose providence extends to all His creatures and all their actions, there is an end for which we were made, a task which we are bound to accomplish, a term of service which it is our duty to fulfill, and of course, He alone who placed us here has a right to decide when this task is done, to judge when this term of service ought to close, and, in a word, to dispose of the life and the talents which His power has bestowed."

God gives life and He only may take it away.

DID CHRIST COMMIT SUICIDE?

If the Christian religion were true, so the author of the quotation given in the first paragraph claims, then "Christ would occupy a very prominent place in the annals of suicide."

Did Christ commit suicide? The very thought is repulsive, and as a Christian your only answer can be an emphatic no.

It must be admitted, however, that there is an apparent similarity between the death of a suicide and the death of Christ as spoken of in Scripture. For surely Scripture does not picture the Saviour as modernists like to do as one who did not come into the world to die, but to live. According to them Christ's death is only the sad and meaningless end of a very eventful and highly significant life. For we must remember that death was exactly not forced upon the Saviour, that he deliberately chose to suffer and to die; yes, that He came into the world, not to live, but to die. Scripture emphasizes that He set His face to go to Jerusalem that He would not be dissuaded to depart from the way of suffering, that He gave Himself up into the hands of the enemy, commanding them to take Him, although He made very clear that they could not take Him unless He permitted it, that He was silent and would not speak in self-defence, but that He was led as a lamb to the slaughter and as a sheep that is dumb, that He permitted himself to be nailed to the cross and would not come down to save himself although He had power to do so. And, moreover, Scripture makes plain that His life could not be taken from Him, that He must lay it down. John 10:17,18, "Therefore doth my Father love me, because I lay down my life, that I might take it again. No man taketh it from me, but I lay it down myself. I have power to lay it down, and I have power to take it again." The very last moment of his life, as well as what precedes it, is an attestation to this. After the intense suffering of the cross Christ did not die because His strength was gone, neither must His death be attributed to heart failure or some "natural" cause (as many have done, trying to find an explanation for the fact that Christ died so soon after being crucified), but He once more makes plain that His life cannot be taken from Him, that He must give it. He cried with a loud voice, not with the voice of one "lived-out", not with a dying whisper but with a loud voice, and then He gave up the ghost. Notice, Christ did not simply die, but He by an act of His will *gave up* the ghost.

From the viewpoint that Christ set His face to go to Jerusalem, that He by a voluntary act died, there is an apparent similarity between Christ's death and that of the suicide. Also the suicide sets his face to die; also the suicide dies by an act of his own will. If that were all that Scripture said, then indeed Christ would occupy a very prominent place in the annals of suicide.

But appearances lie. Similarities are not identities. It is true, Christ's death was a voluntary act, but we must never forget that it was a voluntary act *of obedience*, not *of disobedience*. Although other points of difference might be noticed between the death of Christ and that of a suicide, this one is of fundamental importance. John 10:18c specifically emphasizes, "This

commandment have I received of my Father", and in the context this refers to the duty to freely lay down His life for His sheep. Whether an act is right or wrong always depends upon the question of obedience or disobedience. God's commandment is the crux of it all. The suicide dies *in defiance* of it; the Christ *in obedience to* it. It is in this case exactly as it is with all murder. Murder does not consist in the bare fact of killing another. If such were the case the state executioner who has received commandment of God to kill the murderer would himself by that very fact commit murder. But he does not; he obeys God's command, and does what is right. On the other hand the murderer takes the life of his fellow man in defiance of the law, "Thou shalt not kill", and because he transgresses God's command he is guilty and worthy of death, while the state executioner does well. The same applies here. The suicide has no commandment to take his life, he has the very opposite commandment to live and let live. Therefore he is disobedient and worthy of death. But Christ, and He alone of all men, as the Saviour of His people, had received the commandment to lay down His life. His life was not simply taken from Him, He *gave* it. The reason and the only reason that He died was God's commandment. When His human nature cried for life He in the garden of Gethsemane in complete submission to God exclaimed, "Not my will, but thy will". On the cross He endured the agonies of God's wrath in obedience to God, and in perfect love bore the curse of death. His death was a death of the highest, of perfect and divine obedience.

Also the Christian must learn and does learn by God's grace to give His life in obedience to God. Death may not simply take him, he too must learn to lay it down. But this obedience, and something wholly other than the disobedience of suicide.

Christ's death, thanks be to God, was no rebellion against God and His dispensations, but the perfect response of love, the voluntary act of obedience in suffering and death whereby the wrath of God against the sins of the world have been borne and borne away, and atonement forever accomplished.

Cursed be the sons of Belial that reject the commandments of God, setting up the commandments of men in their stead, and that mock with the Holy One of God to contort His death into a wicked defence for their hellish wickedness. As the rich man, persisting in this way, they will open their eyes. . . . in hell!

P. D. B.

He leads me where the waters glide,
The waters soft and still;
And homeward He will gently guide,
My wandering heart and will.

Our Offerings

In my previous article I showed that so far we ought to be from militating against the teaching to the effect that the amount each member is in duty bound to pay into the Church for the maintenance of the service is a sum resulting from the division of the total sum needed by the number of members, — so far ought we to be from militating against this teaching that we ought to affirm it with all the emphasis that we can muster. The member (with sufficient means), who pays into the church 50c when the budget per family amounts to the sum of $1.50 is weekly stealing from the Lord and from his brethren exactly $1.00. So let us, who are people with sufficient means, pay into the Church that full amount. For thieves, certainly do not enter the kingdom of heaven. Why then should this teaching of mine be maintained, whoeheartedly accepted and acted upon? And the answer: to avoid exposing ourselves to the danger of falling into the sin of thievery. And before we say that we are too poor to pay the full amount, let each one of us attend carefully to how he is spending his income, what things he has been purchasing that must be classified with conveniences and even luxuries, how much money he has invested in his car, how many unnecessary trips with that car of his he has been making, how much money he spends for tobacco. Don't misunderstand me My contention is not that we may not smoke a cigar and make a trip to the beach, that unless we do without the conveniences of life we sin. But I do maintain that if I am compelled to choose between that pleasure trip and paying the full budget, I sin if I do not cancel that trip and pay my budget, as well as I sin when, if placed before the choice of cancelling that pleasure trip and paying my grocery bill, I choose not to pay the merchant whose food I consumed in order that there may be money in my purse for that trip. Let me state the matter thus: if I am compelled to choose between that pleasure trip or that convenience or the luxuries of whatever character and paying my ful budget and I choose not to pay my budget in order that those pleasures, conveniences and luxuries may be mine I give clear evidence that my love for the pleasures and conveniences of life, that my love for this earthy, is greater than my love for the kingdom, for God, for the heavenly. Now what did Christ say, He said, "He that loveth father or mother (and we may add, houses and lands, pleasure-trips, conveniences and luxuries) more than me is not worthy of me".

Finally, I pointed out also that the view to the effect that B is in duty bound to pay into the Church more than A for the sole reason that B's material recouses are larger than those of A is as thoroughly wrong as the view to the effect that B because he has more money than A is for this reason obliged to pay

one half of A's living expenses. I branded this view (this wrong view) socialistic, which indeed it is. Now it is this wrong view that the brother in his communication to me espouses. To quote him once more: "But the members must give as the Lord has prospered them." And again, "Therefore the teaching must be plainly set forth, that those in the congregation, who have more than others must assume a greater responsibility toward the expenses than those that have less." Of course, the brother did not willingly and knowingly err. Being a lover of right thinking, he will, after having read my articles, immediately admit that he was mistaken. I know he will, as in his communication I come upon this statement, "Yet in a brotherly way I stand to be corrected, and have the welfare of the Churches at heart. It is through argument and discussion that the truth must come forth. And you will not find me unwilling to learn." This, let me remark, is a fine attitude to take.

Now let us take up the matter of the poor in the congregation and attend to the scripture (from Paul's pen) "Give as the Lord has blessed you." Let us see how this scripture is to be harmonized with the teaching I bring forward in these articles. There is certainly no problem (or problems) here, except it be one of our own creation. Let me construct a situation that will allow me to bring home the truth concerning the matter at hand. Let us set before our mind then a congregation of fifty members with sufficient means (whose incomes range from let us say $2,000 to $10,000 annually) and of fifty poor members (members who are *actually* poor and who therefore are living on the bounties of the members with means sufficient). The first matter to be affirmed is that it is the duty of the poor as well as of the well-to-do members of the Church to pay the full budget, that is, to contribute as well as the others that sum that results from the division of the total sum needed by a number equal to to the total number of members. Let us set this sum — the total sum needed at $10,000 for the year. Then the sum resulting from the aforesaid division is $100 for the year or 50c for the week for each family. Now the poor, too, are under the obligation of contributing this sum. It is a duty of theirs as well as of the others that roots in their membership and from which no inability to pay can possibly release.

Let me ask, would the duty of the father of a family to work for his dependents cease should he be totally disabled by sickness? Indeed not. The truth that I attempt to drive home here is that duties are stubborn things that abide even after the power to perform them is lost. It is the Pelagian that maintains the contrary.

However, whereas the poor in the Church cannot pay, they find themselves under the moral necessity of petitioning and allowing the rich to provide them with the ready money they need to meet their obligations as members of the Church. And this the rich must also be willing to do. Doing so, they, the rich, pay alms to the poor to the amount that their contributions exceed the sum that constitutes the full budget for the family, so that, if this sum is $1.00 for the week and the rich member pays weekly into the church the sum of $5.00, he gives alms to the amount of $4.00. This $4.00 is alms indeed. It is therefore a sum that that the rich memer pays directly not to the church to the consistory (the consistory is not the object of charity) but to the poor and which he (the well-to-do member) pays into the Church for the poor. And the poor receive alms to the amount that the contributions of the rich exceed the sum that they pay into the Church for themselves. From this it follows that a well-to-do member who pays into the Church the sum of 50c when the sum that constitutes the full budget for the family is $1.00, receives alms to the amount of 50c. What a situation this would be! A rich man living on the bounty of others! When a poor man refuses alms he sins; but how great the sin of a rich man secretly living on the bounty of his brethren who perhaps have less money than he!

Someone may say, "Can you show us that your reasoning is correst and true? Assuredly yes. Are not, according to scripture, the rich in duty bound to come to the aid of the poor? They are. This settles the matter. And yet one time and again encounters the very reasoning contained in the brother's communication. Attend to this reasoning, "I cannot see how a consistory has the right to go to a rich landowner of, let us say, a thousand acres with big crops to lead him into the truth respecting the blessedness of giving, if he be told that the budget is a dollar or a dollar and a half for the family. I cannot see how the consistory has the right to ask of this rich landowner that he give more than this dollar. And the rich, too, will not feel themselves obliged to contribute one cent more than this sum (the one dollar). And as the poor cannot pay this sum, the result is that the congregation is short of funds and thus finds itself under the necessity of applying to classis for financial aid. And where does the fault lie? And the answer: in the doing of the consistory that consists in its announcing to the congregation that the budget for the family calls for a weekly payment of a dollar, and with the failure of the rich to realize that, whereas their poor brethren cannot pay, they, the rich, are in duty bound to give more than the sum that constitutes the weekly budget for the family." So far the brother. This is his reasoning *in substance*. This reasoning is thoroughly fallacious. The false promise from which it proceeds is that when the consistory announces the sum that constitutes the weekly budget for the family, it by this very doing forbids the rich in the Church to come to the aid of the poor. Let us understand that when the consistory publishes this sum (the sum that constitutes the weekly

budget for the family) it forbids not the rich to enable the poor to meet their responsibility as members of the Church, but simply makes known what that sum is that each member is in duty bound to pay into the Church *for himself*. The brother and we all should see this. The brother should see that his contention to the effect that the rich, through their paying their own budget, relieve themselves of the duty and deprive themselves of the right to aid the poor (and this is indeed the force of his reasoning) is equivalent to the contention that the rich, as a result of their paying their own grocery bills, render it unlawful for them selves to provide the poor with the ready cash they need to buy bread for themselves and their dependents, Now the former contention certainly is as erroneous as the latter. Yet it is this former contention that forms one of the chief objections that have and are being raised against the so-called budget system of giving.

Another main objection against the aforesaid system of giving is that it discovers to the consistory what each member gives and places the congregation under constraint with the result that its contributions cease to partake of the character of free-will offerings. But this objection concerns more specifically the requirement consisting in each member offering his contribution in sealed envelopes bearing his number. Why anyone should be opposed to having the consistory know that he contributes his full share toward the defraying of expences incured by the operation of the heating plant of the Church — a plant that was in operation also for his comfort — is hard to understand. When I pay the grocer for the food that I bought of him, I want him to know that the money I turn over to him is from me and closes my account with him. If I in my thoughtlessness should fail to disclose to him that I am the remitter, my account would needs have to remain open. Aware of this my disgust with self would perhaps know no bounds and mindful of my error I would feel much disposed to give myself a swift kick. In a word, when I pay my bills, I want the merchants to know that I am the remitter. Why then should I be so opposed to having the consistory know that I have paid for my share of the coal that was consumed that I, too, might sit comfortably warm in Church and for the light that was flashed on also for my benefit? I can't understand. Perhaps somebody can make this plain. But let no one come with that utterance of Christ, "Take heed that ye do not your alms before men . . . . But when thou doest alms, let not thy left hand know what thy right hand doeth: that thy alms may be in secret . . ." As was said (in the preceding article), the secrecy here enjoined by the Savior concerns the doing of alms only. Helping to support the minister who preaches to us the word is certainly doing no alms. But the offering in the Church must be free, some may say. I ask, in what sense free? Free in the sense that we may also choose not to bring them? But consider that I may no more choose not to pay my budget, not to pay for my share of the coal that was consumed that I might be comfortably warm in Church, than I may choose not to pay for the food that I bought. I am not at liberty to pay or not to pay my budget. I *must* pay; but if the love of God is in my heart, I love to do what I must do and in this case duties become privileges and the doing of duties a delight. If so, I am superbly free under the yoke of Christ. Let me say, finally, that the practice of contributing to the support of the service in envelopes was not introduced that the consistory might have knowledge of what each member gives. The purpose of the introduction of this practice was to make it possible for the members to stipulate what particular treasury or treasuries the contribution is for. But I cannot refrain from asking once more why we should be so opposed to having the consistory know that we are doing our part. Do I object to men, to the whole world, knowing that I am paying my grocery bills and light bills and meat bills? Of course not. Why then should I be so opposed to the use of the envelopes? Is the reason perhaps that I am shirking my duty and wish not the consistory to know? But God knows. And if I, a member with sufficient means, am guilty of this, it will be that if I wish to die in peace, I shall have to be able to truly bemoan the fact that I stole from the Lord and the brethren.

Let me show how necessary it is that the members of the Church know what that sum is that results from the division of the total sum needed by the number equal to the total number of members. If the rich know not what that sum is how will they know what they are to pay into the Church *for themselves* and how much of what they contribute is alms for the poor? How can any member give, if he has no knowledge of what is needed? But, the brother may say that no one needs to know. Let each give all he can, as the Lord has blessed him. But this will not do at all. The consistory must estimate the sum needed. The estimation must be approved by the congregation. And each member must give with a knowledge of what sum constitutes the weekly budget for the family. This sum each member must pay into the Church for *himself*. And if there be no poor in the congregation, he must not contribute more than this sum as he then is making it possible for his well-to-do brethen to live on his bounty.

Let us now deal with the question how the teaching that the first duty of every member of the Church is to contribute the sum that results from the division of the sum needed by the number equal to the number of members, — let us now deal with the question how this teaching is to be harmonized with the scripture to the effect that each must give as the Lord has blessed him. The scripture is from Paul and is found in the

second verse of the sixteenth chapter of his second epistle to the Corinthians. Iet me quote the passage to which this scripture belongs, "Now concerning the collection for the saints, as I have given order to the Churches of Galatia, even so do ye. Upon the first day of the week let every one of you lay by him in store as God has prospered him, that there be no gatherings when I come. And when I come, whomscever ye shall approve by your letters, them will I send to bring your liberality unto Jerusalem." The collection enjoined here was for the destitute Church at Jerusalem, which means that the "liberality unto Jerusalem" was alms. Thus it was in respect to the doing of alms, that the apostle said to the Corinthians, "Let every one of you lay by him in store, as God has prospered him . . . ." It is to the doing of alms only that the exhortation can be made to apply. It thus can no more be made to apply to the paying of the weekly budget for the family by the members of the Church than to the paying of grocery and meat bills. And no more than I may say to the grocer from whom I bought food to the amcunt of, let us say, $25.00, "Sir, I will pay as the Lord has blessed me. Be satisfied and continue to sell me food," no more may I say to the rulers in the church who require of me that I pay my full share of the coal bill of the Church, "Brethren, I will pay as the Lord has blessed me." The obligation to pay the full share of this bill is as binding on me as the obligation to pay the full price for the food I have purchased. And if I cannot pay this share, I am under the moral necessity of receiving alms as well as I am under the moral necessity of allowing my brethren to come to my aid if I have no money wherewith to buy food for myself and my dependents. In fine, the mandate of Paul, "give as the Lord has blessed you," can only apply to the doing of alms. . Only when the offering is for the poor in my own Church or in the sister Churches, do the well-to-do members give as the Lord has blessed them.

I once wrote in the Standard Bearer this, "According to the Catechism the offerings for the poor should constitute an integral part of the Sabbath service, but not so the offerings for the maintenance of the ministry of the gospel and of the schools." The brother wrote me that this statement of mine lift a wrong impression on the members of his Church. It, the aforesaid statement, made them say that what members of the Church contribute to the support of the service cannot rightly be considered called a gift but partake of the nature of an assessment or tax that all must pay. And they were strengthened in this view by what I wrote concerning the budget system, especially by the statement to the effect that the sum that each member is in duty bound to pay is the sum resulting from the division of the total sum needed by the number equal to the total number of members. .

So the question is whether I make a gift when I contribute to the defraying of the expence resulting from the operation of the heating plant in the Church? Let me ask, do we say of oursélves that we make a gift when we pay for the food that we consume? No we do not. But we do say of ourselves that we make a gift when we do alms. But attend to what Paul says, "I beseech you therefore brethren by the mercies of God, that ye present your bodies a living sacrifice, holy, acceptable unto God, which is your reasonable service." He who out of the principle of regeneration does this very thing always, thus also when he buys and sells, pays for what he has purchased, pays his budget and does alms. Living, acting from faith and to His glory we do nothing else than give to the Lord *what is His*, namely ourselves, our talent, our money, our all.

In fine, let us understand that the poor cannot be freed from the duty of paying the budget, as this duty roots in their Church membership, and as a duty does not cease when the ability to perform it is lost. The poor therefore must be supplied with means sufficient to enable them to pay their budget. To maintain that poverty frees from the obligation to contribute to the support of the service is equivalent to maintaining that the poor have not this duty. If this is true the contribution of the rich member that exceeds the sum of the weekly budget for the family is not alms at all but a sum that must be regarded as being paid into the Church by the rich member not for the poor but in his own behalf. In other words, say that each must contribute to the support of the service as the Lord has blessed him and you say that nothing of what the rich pay into the Church for the support of the service is for the poor, is to say, finally, that the more money a member has the more he is in duty bound to contribute in his own behalf. Now to say the latter is to giveexpression to a socialistic idea. . Let us understand then that the saying of Paul that each give as the Lord has blessed him may indeed be made toapply to the doing or giving of alms only.

I gather from the communication of the brother, that the brotherhood to which he belongs is acting according to this socialistic idea without being aware of it, of course. Wrote the brother, "The consistory proceeds from the viewpoint of scripture. The weekly budget for the family calls for a contribution of $1.50. Every member with this sum before his mind is giving as the Lord has blessed him." What the brother means is not that every member is giving *alms* but is contributing to the service as the Lord has blessed him. The view that it remains also the duty of the poor to contribute the sum that constitutes the weekly budget for the family and that it should be made possible for the poor to meet his obligation did not seem right to the brother and his fellow members. Wrote the brother, "The deacons in distributing alms to the poor would not have a right to bind the conscience of the poor by telling them how much of the alms received they had to again pay into the Church." Also this objection

is one of the brother's own creation. The poor must be so aided that they can wholly meet all their obligation.

In his last communication to me the brother calls my attention to what I wrote him, namly this, "It is true that my writings in the Standard Bearer may have left a wrong impression. To offset this I will again write an article on the subject, fully explaining myself." I have now fulfilled this promise and, I hope, to the satisfaction of the brother. .

One final remark. The rich in the church aid the poor, also in the matter concerning the budget, through the deaconage. It means that the well-to-do member who pays into the church $4.00 when the weekly budget for the family calls for a contribution of $1.00, gives $3.00 directly not to the poor but to the deacons for the poor. The distribution of alms in the church is done not by the members directly but by the members through the deacons. The rich in the church at Jerusalem laid their gifts for the poor at the feet of the apostles. It means that the poor in the church apply to the deacons for the ready cash they need to pay their budget.

To the views set forth in these articles some may have objections. If they have, let them voice them to me in this magazine and I will try and remove them. If any of the brethren can show that the views I presented are wrong, let them do so, by all means. I, too, am willing to learn. But let us come then with calm and cogent argument. Let us not come with railing.

Let me bring forward the propositions on which my entire reasoning turns.

1. The member of the church is under the *legal* necessity of contributing to the support of the service. That is to say, the contributions made for the support of the service are no free-will offerings, that may or may not be made as one chooses. We have to do here with a duty.

2. Each member should contribute the full sum that the weekly budget for the family calls for. Otherwise said, B does not contribute more than A (who is also a member with sufficient means) for the mere reason that the material resources of B are larger than those of A. It is the socialist who would maintain this.

3. Inability to perform a duty, does not free from that duty. The opposite view is Pelagian. Hence, the inability of the poor to contribute to the support of the service does not free them of the obligation to contribute. Thus the obligation remains. The poor, therefore, may not say, "because I cannot I need not". If so, it follows with unrelenting logic that the rich in the church must enable the poor to pay their budget.

These are the three propositions on which my view reposes. If they must be affirmed, my reasoning holds, and any other view must be set aside as untenable. If one says that a member in thechurch must pay *only if able*, one gives utterance to a statement equivalent to the statement that inability o perform a duty frees from that duty.

G. M. O.

IN MEMORIAM

On August 30 it pleased the Lord to call Home our dear mother and grandmother,

ALICE BOUWMAN, APPLEHOF

at the age of 59 years, 11 months, and 19 days. We are thankful for the assurance that according to her own testimony she was "Washed in His Blood".

In our sorrow we derive our only comfort from the Word of God for we read in Romans 5:5, "And hope maketh not ashamed because the love of God is shed abroad in our hearts by the Holy Ghost which is given unto us".

Mr. and Mrs. John Boelema
nee Bouwman
Miss Effie Bouwman
Mr. and Mrs John Bouwman
Mr. and Mrs. Henry Applehof
Mr. and Mrs. Cornelius Kikkert
nee Applehof
and four grandchildren

Grand Rapids, Mich.

JESUS NEVER FORSAKES

Deep in my heart, like a river,
Flows the assurance divine
That Jesus, the Saviour of sinners,
Is now forever mine.

Tho' I may often forget Him,
Often be selfish and blind,
He never will leave me to perish,
So patient is He, and kind.

Friends I call dearest may fail me,
Yet He is ever the same;
He comes to my rescue whenever
I call on His blessed name.

Why should I fear for the morrow,
When He is mindful of me,
Or why should I tremble at sorrow,
With such defense as He.

Jesus will never, never forsake me,
My trials and strength He knows;
Safely, He'll guide me, securely will hide me,
From even the least of foes.